

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Food for Health โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL Plus สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้ศึกษาได้ศึกษาจาก เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

- 1.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ
- 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
- 1.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
- 1.4 คุณภาพผู้เรียน
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
 - 2.1 ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม
 - 2.2 ความหมายของโครงสร้างความรู้เดิม
 - 2.3 ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ
3. การสอนอ่านภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของการอ่าน
 - 3.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 3.3 ความมุ่งหมายในการอ่าน
4. การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 - 4.1 ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 4.2 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 4.3 กิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 4.4 การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ
5. กลวิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus)
 - 5.1 ความเป็นมาและลักษณะกลวิธีการสอนแบบ KWL Plus
 - 5.2 การจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการสอนแบบ KWL Plus

6. ชุดกิจกรรม
 - 6.1 ความหมายของชุดกิจกรรม
 - 6.2 หลักและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรม
 - 6.3 ประเภทของชุดกิจกรรม
 - 6.4 องค์ประกอบของชุดกิจกรรม
 - 6.5 ขั้นตอนการสร้างของชุดกิจกรรม
 - 6.6 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม
 - 6.7 ความสำคัญของชุดกิจกรรม
7. ความพึงพอใจ
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 วิธีสร้าง ความพึงพอใจในการเรียน
 - 7.3 การประเมินผลความพึงพอใจ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 189-207) ได้จัดทำสาระมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีสาระสำคัญดังนี้

1. ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจ ความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนิน

ชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น
อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา
ที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ
สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษา
ต่อในระดับที่สูงขึ้นรวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของ
ประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์
ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียนแลกเปลี่ยน
ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและ
ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา
และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษา ต่างประเทศในการ
เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลก
ทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์
ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ
ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดง
ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง
ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง
ต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ซึ่งในที่นี้ ผู้ศึกษากล่าวถึงสาระที่ 1 และมาตรฐาน ต 1.1 เท่านั้นที่นำไปใช้ในการจัดทำชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Food for Health โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL Plus สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ

(ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และ คำแนะนำที่ฟังและอ่าน	คำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่น เกม การวาดภาพ การทำอาหารและ เครื่องดื่ม และการประดิษฐ์ คำแนะนำ เช่น You should read everyday./Think before you speak./ คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Next,... Then,... Finally,... etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.6	3. เลือก/ระบุประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ที่อ่าน	ประโยค หรือข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบคลุม วิชา โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)
	4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่ายๆ และบทอ่าน	ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องเล่า คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can? Yes, is/are/can No, isn't/aren't/can't../ Do/Does/Can/Is/Are..? Yes.../No etc. - Wh-Question เช่น Who is/are? He/She is.../They are.. What?/Where? It is .../They are... What..doing? ...is/am/are... etc.- Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an? It is a/an... Is/Are/Was/Were/Did...or...? etc.

ตาราง 2 การจัดทำหน่วยการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
(ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนักคะแนน
1	Fun with English	ต. 1.1 ป.6/1-2	การเขียนอักษร	12	5

ตาราง 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	Fun with English	ต. 1.1 ป.6/1-2 ต. 1.2 ป.6/2 ต. 2.1 ป.6/1 ต. 2.2 ป.6/1	ภาษาอังกฤษแบบ ตัวเขียนเล็กและ ตัวเขียนใหญ่ คำสั่ง คำแนะนำคำศัพท์ที่ใช้ ในการเล่นเกมน คำบอก ลำดับขั้นตอน การออก เสียงพยัญชนะต้นคำ และพยัญชนะท้ายคำ การออกเสียงเน้นหนัก เบาในคำ/กลุ่มคำ การออกเสียงตามระดับ เสียงสูง-ต่ำ ในประโยค	12	5
2	Myself	ต. 1.1 ป.6/1 ต. 1.2 ป.6/4-5 ต. 1.3 ป.6/1	ประโยค ข้อความ เกี่ยวกับตนเองข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง / ครอบครัว การเขียน ประโยคที่ใช้แสดง ความรู้สึก/สิ่งที่ชอบ / สิ่งที่ไม่ชอบ	12	10
3	Family	ต. 1.1 ป.6/1,ป.6/3 ต. 1.2 ป.6/1 ต. 1.2 ป.6/4 ต. 1.3 ป.6/1	การเขียน Family tree การเขียนประโยค บรรยายความสัมพันธ์ ของบุคคลในครอบครัว ประโยคสนทนาเกี่ยวกับ ใจความสำคัญ เช่น	12	15

ตาราง 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
			ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร -Yes / No Question		
4	School	ต. 1.1 ป.6/1 ต. 1.2 ป.6/4-5 ต. 2.2 ป.6/1	ประโยคหรือข้อความที่ เกี่ยวกับโรงเรียน สิ่งแวดล้อมการใช้ ประโยคพจนานา ทักทาย กล่าวขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อนุญาต การใช้ภาษาแสดง ความรู้สึกความคิดเห็น การใช้ประโยค คำศัพท์ ต้องการขอความ ช่วยเหลือ	12	10
5	Food for Health	ต. 1.1 ป.6/1,3-4 ต. 1.2 ป.6/3 ต. 1.3 ป.6/3 ต. 2.1 ป.6/2	การอ่านเนื้อเรื่อง เกี่ยวกับอาหาร คำศัพท์ เพื่อความเข้าใจและ สามารถจับใจความ สำคัญจากเนื้อเรื่องที่ อ่าน ประโยคหรือ ข้อความและ ความหมายเกี่ยวกับ อาหาร ข้อมูลและ ความสำคัญของอาหาร	12	10

ตาราง 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
6	Weather	ต. 1.2 ป.6/1,6/4 ต. 2.2 ป.6/2	ประโยคข้อความที่ใช้ใน การให้ข้อมูลเกี่ยวกับ วัน เดือน ปี ฤดูกาล สภาพดินฟ้าอากาศ การเปรียบเทียบความ เหมือนความแตกต่าง ระหว่างเทศกาล งาน ฉลอง	12	10
7	Travel	ต. 1.3 ป.6/1-2 ต. 4.1 ป.6/1	ประโยคและข้อความที่ ใช้ในการบอกตำแหน่ง ของสิ่งต่างๆ ทิศทาง ง่ายๆ คำ กลุ่มคำ และ ประโยคที่มีความหมาย สัมพันธ์กับภาพแผนผัง แผนภูมิ ตารางการใช้ ภาษาสื่อสารใน สถานการณ์ต่างๆ ที่ เกิดขึ้นในห้องเรียน	12	15
8	Shopping	ต. 1.1 ป.6/3 ต. 3.1 ป.6/1 ต. 4.1 ป.6/1	ประโยค หรือข้อความ เกี่ยวกับการซื้อ-ขายการ นำเสนอคำศัพท์ที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้การใช้ ภาษาสื่อสารใน สถานการณ์ต่างๆ	12	10

ตาราง 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
9	Free Time	ต. 1.1 ป.6/2-4 ต. 1.2 ป.6/5 ต. 2.1 ป.6/2	ประโยชน์หรือข้อความ เกี่ยวกับเวลาว่าง ประโยชน์ บทสนทนา เรื่องเล่า คำถาม เกี่ยวกับใจความสำคัญ ข้อความ นิทาน บท กลอน คำและประโยค ที่ใช้แสดงความรู้สึก และการให้เหตุผล ประกอบ ความ สำคัญ ของเทศกาลสำคัญ	12	5
10	Relationship With other	ต. 1.1 ป.6/3-4 ต. 1.2 ป.6/1,4 ต. 1.3 ป.6/3 ต. 2.1 ป.6/1 ต. 2.2 ป.6/2	ประโยชน์หรือข้อความ และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมประโยค บทสนทนา ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร บทสนทนาที่ใช้ในการ หักทลาย กล่าวลา ประโยค/ข้อความที่ใช้ แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว	12	10
รวม				120	100

4. คุณภาพผู้เรียน หลังจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

4.2 พูดยุติตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พุด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว

4.3 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสมตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

4.4 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน

บาร์เลทท์ (Bartlett, 1932 อ้างอิงใน เกียรติชัย ยานะรังษี, 2540, หน้า 23-24) การศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องใช้ภูมิหลังและสิ่งแรกที่ต้องทำความเข้าใจคือ ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (Schema Theory) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (Schema Theory)

บาร์เลทท์ (Bartlett, 1932 อ้างอิงใน เกียรติชัย ยานะรังษี, 2540, หน้า 23-24) กล่าวว่าความรู้เดิมนั้นนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการจัดการเรียนการสอน เพราะพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนที่มีอยู่แล้วบวกกับความรู้ใหม่ที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้อาจจะสามารถเป็นแนวทางในการเรียนรู้ของตัวผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2. ความหมายของโครงสร้างความรู้เดิม

นักการศึกษาได้ให้คำจำกัดความถึงโครงสร้างความรู้เดิมไว้ดังนี้ บาร์เลทท์ (Bartlett, 1932 อ้างอิงใน เกียรติชัย ยานะรังษี, 2540, หน้า 23-24) เป็นบุคคลแรกที่ใช้คำว่า “สกีมา” ซึ่งนำมาจาก เสด เพื่ออธิบายตามหลักของแกนต์ ว่าธรรมชาติของความรู้ที่เน้นความสำคัญของ “อะ ไพรออริ” ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ไปเบื้องต้นความรู้เดิม แนวคิดพื้นฐาน หรือ แผนงาน พื้นฐานความรู้ ความจำ แกนต์ เชื่อว่ามนุษย์จะเข้าใจเหตุการณ์รอบข้างของตนก็ต่อเมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ไปหรือความรู้เดิม ซึ่งมนุษย์มีรองรับอยู่ในสมองก่อนแล้ว

วนิดา เหล่าเทิดพงษ์ (2541, หน้า 74) กล่าวถึง เพียเจต์ ซึ่งได้กล่าวถึงสติปัญญาของ คนเราว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive Structures) หน้าที่ทางปัญญา (Cognitive Function) และเนื้อหาทางปัญญา (Cognitive Content)

1. โครงสร้างทางปัญญาเป็นองค์ประกอบที่ทำให้บุคคลเกิดความเข้าใจในการเรียน จัดเป็นความคิดรวบยอดเชิงสภาวะที่ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรง เช่นเดียวกับสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจ

2. หน้าที่ทางปัญญา หมายถึง กิจกรรมทางปัญญาทั้งหลาย ได้แก่ การจัดระบบความรู้ ในสมอง (Organization) การรวมความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม (Assimilation) การดัดแปลง ปรับปรุงแก้ไขความรู้เดิมให้เหมาะสม (Accommodation)

3. เนื้อหาทางปัญญา หมายถึง ความรู้เดิมของบุคคลเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่เรียน ผู้ที่มีโครงสร้างทางปัญญาสอดคล้องกับเรื่องที่กำลังศึกษาจะสามารถรับรู้และเข้าใจเรื่องได้เร็วกว่า ผู้ที่ไม่มีโครงสร้างเนื้อหาทางปัญญาเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ มาก่อน

สรุปได้ว่า โครงสร้างความรู้เดิม หมายถึง โครงสร้างทางสติปัญญามีผลต่อการจัด ระเบียบความรู้ใหม่ในสมองของคนเรา และรวมความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม โดยปรับปรุงแก้ไข ความรู้เดิมให้เหมาะสม ซึ่งความรู้เดิมที่มีอยู่แล้วจะช่วยทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาและรูปแบบ ความรู้ใหม่ที่รับเข้ามา

3. ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ

คาร์เรล และไอสเตอร์โฮลด์ (Carrell & Eisterhold, 1983, p. 560) ได้แบ่งโครงสร้าง ความรู้เดิมออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ (Formal Schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้ เกี่ยวกับรูปแบบการเขียนในลักษณะต่างๆ เช่น นิทาน นิยาย วิทยาศาสตร์ หนังสือพิมพ์ ก็จะเป็น ประโยชน์อย่างมากที่จะเข้าใจในเรื่องที่อ่านและจำเนื้อเรื่องได้ดี

2. โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา (Content Schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้ เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งมาก่อน จะทำให้เกิดความเข้าใจดีขึ้นผู้อ่านที่มี โครงสร้างความคิดในเนื้อเรื่องที่อ่าน จะรับรู้เรื่องที่อ่านได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรู้ ทางเนื้อหาในด้านนั้นมาก่อน

ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมมีชื่อว่า ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียน มีความเข้าใจในเหตุการณ์รอบข้างมากขึ้น เมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นสอดคล้องกับภูมิหลัง หรือความรู้ เดิมซึ่งผู้เรียนมีอยู่แล้ว และทฤษฎีนี้ก็ยิ่งเชื่อว่าความสามารถในการอ่านเป็นกระบวนการสร้างเรื่อง ขึ้นใหม่ตามอนุมานของผู้อ่านเอง โดยผู้อ่านจะต้องอาศัยความรู้จากประสบการณ์ภูมิหลัง

ของตนเองเข้ามาช่วยในการตีความสิ่งที่อ่าน และยังเชื่อว่าเรื่องที่อ่านนั้นไม่มีความหมายในตัวเอง แต่เป็นเพียงเครื่องชี้ทางให้ผู้อ่านได้มีปฏิกิริยาโต้ตอบกับเนื้อความในเรื่องตลอดเวลาที่ดำเนินการอ่าน หรืออาจสรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่านเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเรื่องที่อ่าน และความเข้าใจในการอ่านอาจเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเรื่องที่อ่าน และความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยความสามารถในการโยงสิ่งที่อ่านให้สัมพันธ์กับโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน

สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้นั้น ต้องมีการผสมผสานระหว่างความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม ทั้งด้านเนื้อหาและโครงสร้างกับข้อความซึ่งเป็นข้อมูลใหม่ที่รับเข้ามา ความรู้ในโครงสร้างของข้อความ จึงมีส่วนในการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านได้จัดความรู้เป็นระบบเกิดความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้มากขึ้น

การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันและเป็นหัวใจของการเรียนรู้ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นครู นักเรียน เด็กหรือผู้ใหญ่ จะต้องอ่านออก เขียนได้ เพราะการอ่านจะทำให้ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดความเข้าใจ แนวคิด อารมณ์ จินตนาการ และมีบทบาทสูงสุดในการศึกษาเล่าเรียน

1. ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายประการดังนี้

แม็คเคย์ (Mckay, 1987, p. 7) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านกับสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน กระบวนการดังกล่าวประกอบด้วยความสามารถด้านการคิด ความรู้เดิมและกลวิธีในการอ่านของผู้อ่าน

รูบิน (Rubin, 1991, p. 7) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน คือ การเสนอความหมาย และการรับรู้ความหมายจากสิ่งที่อ่าน โดยผู้อ่านนำเอาความรู้ประสบการณ์ตลอดจนความรู้ลึกของตนมาใช้ในการทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน โคนเนร์ (Konare, 1994, p. 30) กล่าวว่า การอ่าน คือ ข้อเท็จจริงสองประการได้แก่ กระบวนการซึ่งหมายถึงความเข้าใจและผลที่ได้จากกระบวนการนั้นซึ่งหมายถึงความเข้าใจ

นัทเทิล (Nuttal, 1996, p. 2) กล่าวถึง ความหมายของการอ่านว่าการอ่านคือความสามารถของผู้อ่านที่จะดึงเอาความหมายหรือใจความสำคัญของบทอ่านออกมาให้ได้ใกล้เคียงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

วรรณิ โสมประยูร (2539, หน้า 121) ได้ให้ความหมายว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้นๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

สมุทรา เซ็นชาวนิช (2545, หน้า 1) กล่าวว่า การอ่านคือการสื่อความหมายเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับผู้อื่นด้วยการสื่อความหมายในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงาน (สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการอ่านนั้นๆ)

บันลือ พงกษะวัน (2545, หน้า 6) ยังได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดีกว่าการอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน นับตั้งแต่การสังเกตการณ์จำรูปคำ การใช้ความรู้เดิมมาแปลความ ตีความหรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดีตลอดจนนำสิ่งที่อ่านมาใช้ประโยชน์เป็นแนวคิดแนวปฏิบัติได้ดี

ดังนั้นสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการถอดรหัส แปลความหมายหรือเรื่องราวออกมาเป็นความคิด เป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน แล้วสามารถสรุปเรื่องราวและประเมินผลสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งจะประสบผลสำเร็จในการอ่านหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน

2. ความสำคัญของการอ่าน

ปัจจุบันการที่จะพัฒนาตนเอง ประเทศ หรือชาติ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ความสามารถในด้านการอ่าน ซึ่งผู้ที่อ่านออกเขียนได้จะได้เปรียบในหลายๆ ด้าน ทั้งการเรียนการสอน การใช้ชีวิตในสังคม ซึ่งเป็นสังคมที่ยอมรับบุคคลที่มีศักยภาพและความสามารถ ดังนั้นจึงได้มีผู้ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545, หน้า 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นวิธีการที่สำคัญวิธีหนึ่ง ที่มนุษย์ใช้ศึกษาหาความรู้ให้แก่ตนเองตลอดมา การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย ดังนั้นการที่ผู้เรียนจะเป็นผู้อ่านที่ดีจึงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้จัดเตรียมให้ อีกทั้งยังต้องผสมผสานความสนใจของผู้อ่านเพื่อเป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้ผู้เรียนได้อ่านอย่างสม่ำเสมอ

สุพรรณิ วราทร (2545, หน้า 21) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นวิธีสำคัญในการเสริมสร้างความรู้ความชำนาญทางวิชาชีพ ช่วยให้ผู้อ่านสามารถคิดหาความรู้ เกิดจากการพัฒนาด้านอาชีพ เกิดความคิดและแนวทางใหม่ในการปฏิบัติซึ่งนำไปสู่การปรับปรุงผลผลิตทำให้การพัฒนาด้านต่างๆ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548, หน้า 19) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอีกว่าการอ่านช่วยให้คนเราได้คำตอบจากปัญหาที่ต้องการแก้ หรือปัญหาที่ค้างคาอยู่ในใจไม่ว่าจะทั้งทางตรงและทางอ้อม จึงทำให้เป็นผู้ที่สามารถแก้ปัญหาต่างๆ รอบด้านได้ด้วยตนเอง การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของผู้อ่าน การอ่านมากทำให้ผู้นั้นเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ที่สำคัญทำให้คนมีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ เนื่องจากการอ่านเป็นการจุดประกายความคิดของผู้อ่านทำให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญาด้วยการนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปบูรณาการกับความคิดของตนเองเกิดเป็นความคิดใหม่ในการพัฒนาให้เกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ขึ้นไปอีก

บันลือ พุกษะวัน (2538, หน้า 10) กล่าวว่า การอ่านเป็นหัวใจของการพัฒนาทักษะทางภาษาแล้ว การอ่านยังมีความสำคัญและจำเป็นอีกมากมาย ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
2. เด็กที่อ่านเป็นย่อมได้รับการยอมรับ สามารถอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่างมั่นใจ
3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวาง
4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต
5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีในการรับรู้ข่าวสารเหตุการณ์บ้านเมือง
6. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิเคราะห์ ตัดสินใจในการเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง
7. การอ่านนับเป็นกิจกรรมสำคัญ ในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ได้รับความเพลิดเพลิน และการพัฒนาด้านจิตใจอีกด้วย
8. การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม สามารถพัฒนาตนเอง และอาชีพของตนได้

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาต่างๆ และต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถคิดหาความรู้ มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ไกล มีความรอบรู้ ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จต่อไปในอนาคต

3. ความมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านนั้นไม่ว่าจะเป็นการอ่านประเภทใดก็ตาม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์หรือจุดมุ่งหมายในการอ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องตั้งไว้ เพื่อจะช่วยให้การอ่านของผู้อ่านมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่ดี ซึ่งจุดมุ่งหมายการอ่านของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันไปซึ่งมีผู้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการอ่านไว้แตกต่างกันดังนี้

เกรลเล็ต (Grellet, 1995, p. 4) ได้แบ่งประเภทความเข้าใจในการอ่านไว้เป็น 4 ประเภท ดังนี้คือ

1. การอ่านแบบคร่าวๆ (Skimming) เป็นการอ่านแบบกวาดสายตาไปอย่างรวดเร็ว เพื่อหาใจความสำคัญ
2. การอ่านแบบเฉพาะจุด (Scanning) เป็นลักษณะการอ่านเร็วอีกแบบหนึ่งใช้ในการหาข้อมูลที่ต้องการ
3. การอ่านอย่างกว้างๆ (Extensive Reading) ใช้อ่านกับข้อความที่ค่อนข้างยาวและตามความสนใจที่ผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้รอบตัวมาช่วยประกอบการอ่าน
4. การอ่านอย่างเข้ม (Intensive Reading) ใช้กับการอ่านเรื่องสั้นๆ เพื่อเป็นการอ่านหาข้อมูลอย่างละเอียด

วรณี โสมประยูร (2539, หน้า 127-128) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้อ่านตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งไว้ จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพสูง จากประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้ทดลองปฏิบัติ และทดลองสอนมาแล้วจุดมุ่งหมายที่เคยตั้งไว้มีดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัว
4. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
5. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อเรื่องและเหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่างๆ

สุพรรณิ วราทร (2545, หน้า 36-38) กล่าวว่า การรู้ความมุ่งหมายในการอ่านเป็นองค์ประกอบประการหนึ่งของทักษะการอ่านเร็ว การอ่านเพื่อได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ ผู้อ่านควรรู้ว่าอ่านเพื่ออะไร และต้องการอะไรจากการอ่าน การรู้ความมุ่งหมายในการอ่านนอกจากช่วยให้มีสมาธิ ซึ่งจะทำให้อ่านได้เร็วและจำได้ด้วยแล้ว ในเบื้องต้นยังช่วยในการเลือกสรรสื่อการอ่าน เพื่อความเข้าใจในอ่านด้วย ความมุ่งหมายในการอ่านที่สำคัญ ได้แก่

1. อ่านเพื่อความรู้ คือ การอ่านที่ครอบคลุมตั้งแต่เรื่องที่มีความสำคัญจำเป็นต้องรู้เรื่องที่รู้แล้วเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ไปจนถึงเรื่องที่มีความสำคัญจำเป็นต้องรู้ เรื่องที่รู้แล้วเกิดประโยชน์อย่างยิ่งไปจนถึงเรื่องที่อ่านเพื่อเสริมความรู้ การอ่านเพื่อความรู้มีหลายลักษณะ เช่น

1.1 อ่านเพื่อหาคำตอบในเรื่องที่ต้องการรู้ เช่น การอ่านคู่มือ คำแนะนำ กฎระเบียบ ต่างๆ ตำรา และหนังสืออ้างอิง เป็นต้น

1.2 การอ่านเพื่อรู้ข่าวสารและข้อมูล เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร เอกสาร โฆษณา ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

1.3 การอ่านเพื่อประมวลสาระ ได้แก่ การอ่านเอกสาร วารสาร และหนังสือต่างๆ เพื่อได้รู้ในเรื่องที่ต้องการรู้

การอ่านเพื่อความรู้นอกจากสนองความต้องการของผู้อ่านเองแล้ว ยังมีประโยชน์อื่นๆ อีก เนื่องจากการเป็นผู้มีความรู้ และติดตามข้อมูลข่าวสารทันสมัย ทำให้เกิดความมั่นใจ และสร้างความประทับใจแก่ผู้อื่น นอกจากนี้ความรู้ที่ได้รับอาจเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพและชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

2. อ่านเพื่อศึกษา เป็นการอ่านอย่างจริงจัง เพื่อได้สาระและข้อเท็จจริงจนเกิดความเข้าใจ เช่น การอ่านตำรา และหนังสือวิชาการต่างๆ

3. อ่านเพื่อความคิด หมายถึง การอ่านเพื่อเข้าใจสาระสำคัญหรือแนวคิดของเรื่องที่อ่าน เพื่อนำไปปฏิบัติ หรือเป็นแนวทางสำหรับริเริ่มสิ่งต่างๆ ลึกซึ้งจนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในด้านต่างๆ การอ่านเพื่อให้ได้ความคิดได้จากการอ่านหนังสือทุกประเภท

4. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ หมายถึง การอ่านเพื่อรู้และเข้าใจในเรื่องที่อ่าน อย่างมีเหตุผล เช่น การอ่านบทความ วรรณคดี ข่าว และหนังสือต่างๆ เป็นต้น

5. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านเพื่อพักผ่อน หรือเปลี่ยนแปลงกิจกรรมเพื่อให้เกิดความรื่นรมย์ หรือคลายความรื่นรมย์ หรือคลายความทุกข์ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินได้จากการอ่านหนังสือทุกประเภทที่ผู้อ่านพอใจแต่ไม่ควรเป็นเรื่องที่ยาก ซับซ้อนหรือเป็นวิชาการที่ต้องใช้ความคิดมาก

สรุปได้ว่า ความมุ่งหมายในการอ่าน คือ เป้าหมายก่อนการอ่านที่จะต้องตั้งไว้ว่าต้องการอ่านหนังสือเพื่ออะไร ซึ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านจะมีแตกต่างกันไปไม่ว่าจะเป็น เพื่อหาความรู้ อ่านเพื่อหารายละเอียด อ่านเพื่อรู้ข่าว สาระและข้อมูล อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์อ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งการอ่านในแต่ละประเด็นนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และความต้องการและความสามารถของผู้อ่าน

การอ่านเพื่อความเข้าใจ

1. ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และเป็นหัวใจของการอ่านทุกชนิด ดังนั้น หากผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายที่ผู้เขียนถ่ายทอดเอาไว้ในบทอ่านได้ การอ่านก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ ดังนั้นในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจึงมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจในการอ่านนักการศึกษาได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

คาเรลล์ (Carrell, 1984, p. 441) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือความสามารถในการเข้าใจประโยคหรืออนุচ্ছেท (Paragraph) โดยเฉพาะความเข้าใจรูปแบบโครงสร้าง หรือการเรียบเรียงของผู้เขียน

กันนิง (Gunning, 1992, p. 188) อธิบายว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำและภาษาที่ผู้เขียนใช้ในการสื่อสาร ซึ่งถือได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักของการอ่าน

สุพรรณิ วราทร (2545, หน้า 31) กล่าวว่า การอ่านช้าหรือเร็วจะไม่เกิดประโยชน์เลยหากผู้อ่านจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน ความไม่เข้าใจเรื่องที่มีสาเหตุหลายประการ สาเหตุสำคัญนอกเหนือจากการขาดความรู้พื้นฐานในเรื่องที่อ่าน ได้แก่ การขาดความตั้งใจ หรือไม่มีสมาธิในการอ่าน ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการขัดแย้งทางอารมณ์ของผู้อ่าน ทำให้สมองไม่รับสิ่งที่กำลังอ่าน จึงอ่านไม่รู้เรื่อง การพัฒนาตนเองให้สามารถอ่านโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านทำได้โดยสร้างสมาธิในการอ่าน รู้ศัพท์และสำนวนภาษา และมีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องที่อ่าน

สมุทร เซ็นเซาวิช (2545, หน้า 73) ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์ จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่างๆ หลากๆ ด้านของแต่ละคนถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใดๆ เลยก็อาจจะกล่าวได้ว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น และการอ่านในลักษณะนี้จึงเป็นได้แค่เพียงตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้น ไม่สื่อความหมายอะไรทั้งสิ้นนอกจากจะทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์แล้ว ยังไม่ได้อะไรจากการอ่านนั้นอีกด้วย

สรุปได้ว่า ในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องเข้าใจข้อความในระดับต่างๆ ซึ่งเริ่มจาก คำ วลี ประโยค และเรื่องราวที่ต่อเนื่องกัน สามารถทำความเข้าใจบอกเรื่องราวของเรื่องที่อ่านจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง สรุปความคิดเห็นและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านแปลความอธิบายความหมายจากเรื่องราวที่อ่านได้

2. องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจถือว่าเป็นเป้าหมายสำคัญ เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการอ่านก็คือเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย ดังนั้นในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่าน

แฮริส และซิเพย์ (Harris and Sipay, 1979, p. 319) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการอ่านมีดังนี้

สติปัญญาทั่วไป (General Intelligence) ในด้านความสามารถในการคิด (Ability of Thinking) การให้เหตุผล (Reason Giving) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ความสามารถในการรวมความหมายเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ ความสามารถทางโครงสร้างภาษา วุฒิภาวะ (Maturity) พื้นฐานและประสบการณ์ (Background and Experience) ความสนใจ (Interest) และรูปแบบการเขียน (Style) ของผู้เขียนแต่ละคน

ลันเซอร์ และการ์ตเนอร์ (Lunzer and Gardner, 1981, pp. 66-67) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่านจะต้องประกอบด้วยความสามารถในด้านต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านภาษาและตัวหนังสือ ได้แก่ ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของคำใหม่ๆ จากบริบทความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างของประโยคและความสามารถที่จะเข้าใจเครื่องหมายวรรคตอนและตัวพิมพ์ เป็นต้น

2. ความสามารถด้านความคิด ได้แก่ ความสามารถที่จะบรรลุจุดประสงค์ของผู้แต่งความสามารถที่จะเข้าใจความคิดสำคัญและความคิดย่อย ที่สนับสนุนความคิดสำคัญ และความสามารถที่จะสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

3. ความสามารถในการตีความหมายจากน้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออก และสามารถที่จะระบุท่วงทำนองของผู้เขียน

รูบิน (Rubin, 1991, p. 235) กล่าวว่า ความสามารถทางการอ่านนั้น ขึ้นอยู่กับพื้นฐานต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ เป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้าหากนักเรียน เรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจประโยค อนุচ্ছে และทำให้ไม่สามารถจะอ่านหรือพูดได้

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การเข้าใจประโยค นอกจากนักเรียนจะเข้าใจความหมายเป็นรายคำ และเป็นกลุ่มคำ แล้วนักเรียนจะต้องเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและระหว่างกลุ่มคำในประโยค จะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน

4. การเข้าใจอนุเจต นักเรียนจะเข้าใจอนุเจตได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเจต การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคก่อนข้างจะยากแต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางด้านนี้แล้วนักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต (Comprehension of Larger Unit) นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตด้วย

สมุทฺร เซ็นเซาวิช (2545, หน้า 74) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านที่สำคัญๆ ดังนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงก็ทำได้โดยไม่ยาก

2. สามารถจับใจความสำคัญๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากนักได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบ้างที่ควรจะสนใจเป็นพิเศษ หรือตัดทิ้งไปได้

3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่า มีใจความสำคัญมากน้อยเพียงใด

4. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่อ่านมาแล้วอย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ

5. สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนได้ตรวจสอบข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่างๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน

6. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่นๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีองค์ประกอบสำคัญหลายด้านซึ่งประกอบด้วยความสามารถทางภาษาของผู้อ่าน กระบวนการคิดในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่อ่าน เข้าใจความหมายของคำ เข้าใจประโยค สามารถจับใจความและตีความโดยใช้วิจารณ์ญาณเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่าน และการเชื่อมโยงความรู้ หรือความรู้เดิมกับข้อมูลที่ได้รับจากการอ่าน สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ และเกิดประโยชน์ตามที่ผู้อ่านแต่ละคนได้ตั้งจุดประสงค์ในการอ่านไว้ สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้นำองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจตามรูปแบบของ รุบิน มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้

3. กิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

วิสาข์ จัตติวัตร (2543, หน้า 267-269) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการสอนอ่านมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถอ่านเนื้อหาได้ด้วยความเข้าใจ จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการสอนอ่านนี้คือ ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาจากการที่ต้องได้รับการสอนจากครู ไปสู่ภาวะที่สามารถอ่านได้เองอย่างอิสระ จุดประสงค์ของการสอนทั้ง 3 ระยะ ดังนี้

การสอนก่อนการอ่าน (Pre-Reading Instruction) ช่วยให้นักเรียนได้วางแผนการเรียนรู้ของตน

การสอนระหว่างการอ่าน (During-Reading Instruction) ช่วยให้นักเรียนได้ควบคุมการเรียนรู้การสอน

การสอนหลังการอ่าน (Post-Reading Instruction) ช่วยให้นักเรียนได้ประเมินการเรียนรู้ของตน

กิจกรรมการสอนอ่านนี้ตรงตามแนวการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ เนื่องจากเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนใช้โครงสร้างความรู้เดิม (Schema) ในการเรียนรู้ โดยพยายามสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมและความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน นอกจากนี้ยังมีโอกาสใช้ความรู้และทักษะในระดับต่ำเช่น การเรียนรู้ศัพท์ ไวยากรณ์ และทักษะในระดับสูง เช่น การบูรณาการข้อมูล การจับใจความสำคัญ เป็นต้น

ขั้นตอนการสอนอ่าน

1. ขั้นก่อนการอ่าน (Pre-Reading Phase)

1.1 กระตุ้นและพัฒนาประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะอ่าน ความรู้ในนี้อาจเป็นความรู้ทั่วไป หรือความรู้เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะอ่าน หรือเป็นความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียน หรืออ่านเรื่องนั้นๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างเรื่อง ควรสร้างสะพาน หรือสิ่งที่เชื่อมระหว่างสิ่งที่นักเรียนรู้แล้ว และสิ่งที่นักเรียนจะได้เรียนรู้ต่อไป ครูอาจเตรียมข้อมูลเพิ่มเติมในกรณีที่นักเรียนขาดความรู้เดิมในเรื่องนั้นๆ เช่น ภาพยนตร์ หรือหนังสืออ่านง่ายๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่จะเรียน

1.2 ช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างของบทอ่าน นักเรียนจะได้รับประโยชน์ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของบทอ่าน เพราะจะทำให้เข้าใจดีขึ้น ครูจึงควรเสริมความรู้ด้านนี้โดยให้นักเรียนทราบว่าบทอ่านนั้นมีโครงสร้างอย่างไร เช่น โครงสร้างการเล่าเรื่อง การเปรียบเทียบหรือบอกเหตุและผล เป็นต้น ครูอาจช่วยเสริมความรู้เกี่ยวกับคำชี้แนะโครงสร้าง เช่น because, as a result บอกความเป็นเหตุเป็นผล เป็นต้น

1.3 สอนคำศัพท์สำคัญๆ ครูควรเลือกคำศัพท์ที่สำคัญๆ เกี่ยวกับความคิดรวบยอดสำคัญๆ ในเรื่องนั้นมาสอน จากผลการวิจัยพบว่าในบทเรียนหนึ่งๆ ควรสอนศัพท์ใหม่ประมาณ 3-6 คำ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านได้ดีขึ้นเท่านั้น จึงจะประสบความสำเร็จการสอนศัพท์จำนวนมากเกินไป อาจทำให้ผู้เรียนสับสนเนื่องจากมีความจำกัดในการเรียนรู้

1.4 ให้นักเรียนมีจุดประสงค์ในการอ่าน จุดประสงค์ในการอ่านนี้อาจมาจากครูหรือนักเรียนสร้างขึ้น จุดประสงค์ในการอ่านนี้จะช่วยให้นักเรียนควบคุมทิศทางในการอ่านได้ดีขึ้น และสามารถประเมินความเข้าใจของตนเองหลังการอ่านอีกด้วย

2. ขั้นการอ่าน (The Reading Phase) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนใช้กระบวนการความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Processes) เพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่าน เช่น คัดเลือกข้อมูลในบทอ่านที่ตรงกับจุดประสงค์ในการอ่านและจัดรวบรวมข้อมูล โดยพยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของประโยคต่างๆ หรือหาโครงสร้างของบทอ่าน

ในขั้นตอนนี้ครูอาจปล่อยให้ให้นักเรียนอ่านอย่างอิสระ เมื่อนักเรียนต้องการความช่วยเหลือครูอาจช่วยในการจัดระบบข้อมูลช่วยให้นักเรียนเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูลในประโยคต่างๆ และช่วยให้นักเรียนได้อ่านตามจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

3. ขั้นหลังการอ่าน (Post-Reading Phase) มีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

3.1 อภิปรายจุดประสงค์การอ่านที่ตั้งไว้ ครูช่วยให้นักเรียนประเมินความสามารถในการอ่านของตนเองว่าตรงกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

3.2 ช่วยให้นักเรียนจัดระบบและเรียบเรียงข้อมูลจากบทอ่าน ครูช่วยให้นักเรียนมีระบบในการจัดข้อมูลซึ่งทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูล และสามารถบูรณาการข้อมูลใหม่เข้ากับความรู้เดิมได้อย่างมีความหมาย อาจเป็นในรูปแบบของแผนภูมิความหมาย ตาราง หรือแผนผัง เป็นต้น

3.3 ช่วยให้นักเรียนสามารถประเมินการเรียนรู้ตนเอง ว่าสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการอ่านหรือไม่ สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงหรือไม่ โดยไม่เน้นที่คะแนนหรือ ผิด-ถูก

3.4 ช่วยให้นักเรียนบูรณาการข้อมูลจากบทอ่านเข้ากับความรู้เดิม โดยตรวจสอบว่าข้อมูลที่ได้จากการอ่านแตกต่างไปจาก ความรู้เดิมที่มีอยู่ในขั้นก่อนอ่านหรือไม่ และความเข้าใจเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนั้นๆ เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่

3.5 ให้โอกาสนักเรียนในการนำเอาความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ในขั้นแรกครู

ต้องแนะแนวทางในการประยุกต์ความรู้ดังกล่าว หลังจากที่นักเรียนชำนาญมากขึ้นจะสามารถตัดสินใจด้วยตนเองว่า ข้อมูลนั้นมีประโยชน์และความสำคัญอย่างไร

ข้อดีของกิจกรรมการสอนอ่านนี้คือ เปิดโอกาสให้ครูได้เลือกใช้กลวิธีต่างๆ ในการสอนอ่าน เช่น KWL การใช้แผนภูมิความรู้ และการตั้งคำถามที่สัมพันธ์กับคำตอบ (QAR) เป็นต้นมาเลือกใช้ใช้ในขั้นตอนต่างๆ ตามความเหมาะสม

สรุปกิจกรรมการสอนอ่านนี้ สามารถนำมาใช้ในการสร้างแผนการสอนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนได้มีการวางแผน ควบคุม และประเมินการอ่านของตน ซึ่งทำให้สามารถอ่านได้อย่างอิสระด้วยตนเอง ซึ่งผู้ศึกษาได้นำขั้นตอนการสอนอ่านของ วิสาข์ จัตุวัตร มาประยุกต์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL Plus

4. การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ผลสัมฤทธิ์การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรมหรือจากการวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าใด มีความสามารถชนิดใด ซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอน (ไพศาล หวังพานิช, 2535, หน้า 97) คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน เช่น วิชาพลศึกษา การช่าง การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

นอกจากนี้ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538, หน้า 171) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่า เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบลงในกระดาษ และให้นักเรียนปฏิบัติจริง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นี้แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งจะเป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่านักเรียนมีความรู้มากเพียงใด บกพร่องตรงไหนจะได้สอนซ่อมเสริม หรือวัดดูความพร้อมก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่

2. แบบทดสอบมาตรฐาน สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองหาคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งมีคุณภาพดีพอจึงสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) ของแบบทดสอบนั้นสามารถใช้เป็นหลัก และเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้ จะใช้วัดอัตราการพัฒนาของเด็กแต่ละวัยในแต่ละกลุ่มแต่ละภาคก็ได้ จะใช้สำหรับให้ครูวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ระหว่างวิชาต่างๆ ในเด็กแต่ละคนก็ได้ ข้อสอบมาตรฐานนอกจากจะมีคุณภาพของแบบทดสอบสูงแล้วยังมีมาตรฐานในด้านวิธีดำเนินการสอบ คือ ไม่ว่าโรงเรียนใดหรือส่วนราชการใดจะนำไปใช้ต้องดำเนินการสอบเป็นแบบเดียวกัน แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกถึงวิธีการสอบว่าทำอย่างไร และยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนอีกด้วย

ทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐาน มีวิธีการในการสร้างข้อคำถามเหมือนกัน คือ จะเป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่ได้สอนนักเรียนไปแล้ว สำหรับพฤติกรรมที่ใช้วัดจะเป็นพฤติกรรมที่สามารถตั้งคำถามวัดได้ ดังนี้

1. วัดด้านความรู้ความจำ (Knowledge)
2. วัดด้านความเข้าใจ (Comprehension)
3. วัดด้านการนำไปใช้ (Application)
4. วัดด้านการวิเคราะห์ (Analysis)
5. วัดด้านการสังเคราะห์ (Synthesis)
6. วัดด้านการประเมินค่า (Evaluation)

การวัดพฤติกรรมทั้ง 6 ด้านนี้ จะใช้แบบทดสอบประเภทอัตนัยหรือปรนัยก็ได้ ข้อสำคัญอยู่ที่คำถาม ซึ่งต่อไปนี้เป็นตัวอย่างข้อคำถามของแบบทดสอบประเภทปรนัย ดังนี้

1. ข้อคำถามวัดความรู้ ความจำ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถที่จำได้ เช่น การถามคำศัพท์ นิยาม สถานที่ เวลา ขนาด ปริมาณ บุคคล ระเบียบ ประเพณี ลำดับขั้นของ การทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าสอนมาแล้วนำมาถาม ถือว่าเป็นการวัดความจำเท่านั้น

2. ข้อคำถามวัดความเข้าใจ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ เช่น ความสามารถในการจับใจความ ด้านการแปลความหมาย การตีความหมาย และการขยายความของข้อความ คำ เรื่องราว เหตุการณ์ ภาพ ฯลฯ

3. ข้อคำถามวัดการนำไปใช้ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการนำความรู้ที่เรียนมา ไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่

4. ข้อคำถามวัดการวิเคราะห์ เป็นคำถามที่วัดความสามารถในการแยกแยะ ส่วนย่อยๆ ของเหตุการณ์ เรื่องราว หรือเนื้อหาต่างๆ ว่าประกอบด้วยอะไร มีจุดมุ่งหมาย หรือ ความประสงค์ สิ่งใด นอกจากนั้นยังบอกถึงส่วนย่อยๆ ที่สำคัญนั้น แต่ละเหตุการณ์เกี่ยวพันกันอย่างไรบ้าง และเกี่ยวพันกันโดยอาศัยหลักการใด จะเห็นได้ว่าความสามารถในด้านการวิเคราะห์จะมากไปด้วยการหาเหตุผลมาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ และพยายามมองให้ลึกถึงไปถึงแก่นแท้ของเนื้อหาและเหตุการณ์นั้นๆ การวิเคราะห์จึงต้องอาศัยพฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้มาประกอบการพิจารณา

5. ข้อคำถามวัดการสังเคราะห์ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการผสม ส่วนย่อยๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกัน เป็นการวัดว่านักเรียนจะสามารถนำเอาความรู้แต่ละหน่วย มารวมกัน จัดเป็นหน่วยใหม่ขึ้น หรือโครงสร้างใหม่ที่ต่างจากของเดิมได้หรือไม่ ลักษณะคำถามประเภทนี้จะถามเกี่ยวกับการสังเคราะห์ข้อความ การวางแผนและสังเคราะห์ความสัมพันธ์เป็นคำถามที่จะดึงดูดว่าใครมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มากเพียงใด

6. ข้อคำถามวัดการประเมินค่า เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการวินิจฉัยชี้ราคา โดยสรุปอย่างมีหลักเกณฑ์ สิ่งที่ตีค่าอาจเป็นวัตถุ สิ่งของ ผลงานต่างๆ หรือเป็น ความคิดเห็นก็ได้ การประเมินค่านั้นอาศัยเกณฑ์และมาตรฐานไปประกอบการวินิจฉัยชี้ขาดเสมอว่าสิ่งนั้นดีไม่มีดีอย่างไรและเพราะเหตุใดจึงดีหรือไม่ดี ข้อคำถามอาจจะอยู่ในรูปของการประเมินค่าโดยอาศัยเกณฑ์ภายใน หรือการประเมินค่าที่อาศัยเกณฑ์ภายนอกตัดสินก็ได้

อัชจวรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 154-155) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์ที่กำหนดความสามารถรวม ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่างๆ

1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท การกำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ หรือขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเขียนเรียงเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่าน และสามารถตอบคำถามโดยการเรียงเรียงถ้อยคำใหม่ให้ได้ใจความเดิมหรือ

สามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้ โดยใช้ความรู้ในด้านคำศัพท์ และความรู้ด้านไวยากรณ์

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือรายละเอียดที่ให้ข้อมูลขัดแย้งกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่างๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่สามารถอ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์ และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความ และสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจ วิเคราะห์ ประเมิน และสรุปบทอ่านได้ว่า เป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบทางการหรือไม่เป็นทางการ เข้าใจเจตนา ทำศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ วิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจนสามารถประเมินบทอ่านได้ว่ามีความชัดเจน เข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้กระชับหรือไม่ในการประเมินความสามารถในการอ่านนี้ สามารถใช้เกณฑ์ความสามารถแบบแยกย่อยหรือแบบรวมก็ได้หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์รวมกัน โดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าย่อย

สรุปว่า การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ หลังจากที่สามารถเข้าใจคำศัพท์และหน้าที่ชนิดของคำแล้ว จะต้องสามารถที่จะเรียงลำดับข้อความเพื่อที่จะสามารถเชื่อมโยงเข้ากับความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน บอกชื่อเรื่อง และสามารถที่จะวิเคราะห์วิจารณ์ในเนื้อเรื่องที่ได้ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับแนวการจัดการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษาที่ครูได้จัดให้นักเรียนในขณะที่เรียนในห้องเรียน ซึ่งในแต่ละครั้งจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายก่อนว่า จะต้องการให้เกิดอะไรหลังจากที่นักเรียนได้รับความรู้ไปแล้ว และตัดสินผลการจัดกิจกรรมว่าบรรลุเป้าประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างไรซึ่งการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านนั้นต้องประเมินอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการประเมินต้องมีการประเมินทั้งก่อนการอ่าน ระหว่างอ่าน และหลังการอ่าน

ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้นำหลักการประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจของ อัจฉรา วงศ์โสธร และการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านการวัดพฤติกรรมการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 30 ข้อ

กลวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus)

1. ความเป็นมาและลักษณะกลวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus)

กลวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ซึ่งคิดค้นโดย ไอลีน คาร์ (Eileen Carr, 1987) แห่งมหาวิทยาลัย อีสเทิร์น มิชิแกน (Eastern Michigan University, Ypsilanti) และ ดอนน่า โอเกิล (Donna Olge, 1986) แห่งวิทยาลัยการศึกษาแห่งชาติ เมือง อีแวนส์ตันรัฐอิลลินอยส์ (Nation College of Education at Evanston, Illinois) ซึ่งได้เป็นผู้คิดค้นขึ้น การสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) เป็นวิธีสอนที่พัฒนามาจากการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล (KWL) ที่ โอเกิล ได้คิดค้นขึ้น เมื่อปี ค.ศ. 1986 โดยการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล (KWL) เป็นการสอนอ่านที่จัดกิจกรรมการอ่านให้ผู้อ่านได้นำความรู้เดิมของตนที่มีอยู่ไปช่วยตีความในเนื้อเรื่องที่อ่าน เช่น มีการคาดคะเนเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน การตรวจสอบความถูกต้องของการคาดคะเน และการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) จะเริ่มจากการให้นักเรียนระดมพลังสมองและอภิปรายกลุ่มใหญ่ โดยแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกับครูในหัวข้อเรื่องที่สอน แล้วให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ตนเองรู้ในใบงาน จัดประเภทข้อมูลและตั้งคำถามที่ต้องการทราบเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ขั้นต่อไปให้อ่านเนื้อเรื่องเพื่อตรวจหาคำตอบให้กับตนเองแล้วตั้งคำถามเพิ่มเติมและหาคำตอบเพิ่มเติมจากเนื้อเรื่องอีก จากวิธีการดังกล่าวช่วยให้ผู้อ่านอ่านเรื่องได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1987 คาร์และโอเกิล ได้พัฒนาการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล (KWL) เป็นการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) โดยมีการเพิ่มการเขียนแผนภูมิความหมาย และการสรุปความ จากเรื่องที่อ่านในตอนท้าย เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากขึ้น สรุปได้ว่าการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ก็จะมีหลักการสอนใหญ่ๆ เหมือนกับการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล (KWL) แต่จะเพิ่มการจัดประเภทข้อมูลในลักษณะแผนผังหรือแผนภูมิ เพื่อสรุปเรื่องที่อ่านแล้วส่งตัวแทนในกลุ่มพูดสรุปใจความทั้งหมดของเนื้อเรื่องการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) เป็นวิธีการสอนที่มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน และในขณะเดียวกันสามารถนำไปพัฒนาทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมๆ กัน แต่จะเน้นความเข้าใจในการอ่านเป็นหลัก และให้นักเรียนสามารถแสดงความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านได้ด้วยการพูดสรุปความในตอนท้ายหลังจากเสร็จสิ้นการเขียนแผนภูมิความหมาย (เกียรติชัย ยานะรังษี, 2540, หน้า 5-6)

2. การจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส

(KWL Plus)

การการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) เป็นยุทธวิธีกรอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นการสอนที่ช่วยให้นักเรียนดึงเอาความรู้เดิมของผู้เรียนมาช่วยในการตีความเนื้อเรื่องที่อ่านให้

ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตั้งคำถาม ทำให้ผู้เรียนมีจุดประสงค์ในการอ่าน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนในกลุ่ม ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นกิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1.1 กระตุ้นความรู้พื้นฐาน โดยให้นักเรียนระดมพลังสมอง อภิปราย ในกลุ่มใหญ่ ร่วมกับครูเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเรียน หลังจากอภิปรายและระดมสมองแล้ว ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นลงในช่อง K (Know) บนกระดาน แล้วนักเรียนเขียนข้อความบนกระดานลงในใบงานของตนเองในช่อง K

1.2 ครูจัดประเภทข้อมูลจากข้อความในช่อง K เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูด้วยการบรรยายความคิด โดยจัดข้อมูลเป็นประเภทเดียวกัน แล้วนักเรียนจัดประเภทของข้อมูลในช่อง K ของตนเอง

1.3 นักเรียนตั้งคำถามในสิ่งที่ตนเองอยากรู้ หรือได้มาจากการอภิปราย แล้วเขียนคำถามลงในช่อง W (Want I want to know)

2. ขั้นกิจกรรมระหว่างการอ่าน (During Reading Activities) ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

2.1 ครูแบ่งบทอ่านออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกครูอ่านเป็นแบบอย่าง และส่วนที่สองนักเรียนฝึกปฏิบัติเอง แล้วให้ผู้เรียนตรวจคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ในช่อง W ถ้าอ่านพบข้อมูลใหม่ๆ นักเรียนสามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมในช่อง W ได้อีก

2.2 นักเรียนบันทึกคำตอบและข้อมูลใหม่จากการอ่านเรื่องในช่อง L (Learned)

3. ขั้นกิจกรรมหลังการอ่าน (After Reading Activities) ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

3.1 นักเรียนอภิปราย และเขียนแผนภูมิความหมายร่วมกันในกลุ่ม โดยจัดประเภทความสัมพันธ์ของข้อมูลในลักษณะแผนผัง หรือแผนภูมิ เพื่อให้ได้ข้อมูลไปประกอบในการสรุปเรื่องที่อ่าน

3.2 นักเรียนในแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาพูดสรุปความจากเรื่องที่อ่านหน้าชั้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 88-92) กล่าวถึง ขั้นตอนการเรียน แบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ว่าประกอบด้วยกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นกิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) ประกอบด้วย

1.1 ขั้น K (What You Know)

เป็นขั้นของการเตรียมความรู้พื้นฐานก่อนอ่าน ผู้สอนอาจทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการจะสอน แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันระดมสมองมีการบันทึกความคิดเห็นที่เกิดจากการระดมสมอง ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี เช่น แผนที่ความคิด หรือ แผนใยแมงมุม ให้ชัดเจน ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดหลักความคิดรองและความคิดย่อยตามลำดับ โดยผู้สอนช่วยจัดข้อความที่เป็นความคิดให้ถูกต้องก่อนที่จะให้ผู้เรียนคัดลอกแผนที่ความคิดหรือแผนผังนั้นลงในกระดาษ แต่ถ้าผู้เรียนคุ้นเคยกับการเขียนแผนผังความคิดแล้ว ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนแต่ละคนเขียนสิ่งที่ตนรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้สอนจะให้เรียนรู้ เป็นแผนผังความคิดด้วยตนเอง

1.1.1 ครูกระตุ้นความรู้และความรู้เดิมของนักเรียน โดยให้นักเรียนระดมพลังสมองอภิปรายในกลุ่มร่วมกับครูเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเรียน ว่าในเรื่องนี้นักเรียนรู้อะไรบ้างหลังจากระดมสมองและอภิปรายแล้ว ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ลงในช่อง K

1.1.2 ครูจัดประเภทข้อมูลจากข้อความในช่อง K เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูโดยจัดเป็นประเภทเดียวกัน แล้วนักเรียนจัดประเภทของข้อมูลในช่อง K ของตนเอง

2. ขั้นกิจกรรมระหว่างการอ่าน (During Reading Activities) ประกอบด้วยขั้นตอนย่อยดังนี้

2.1 ขั้น W (What You Want to Know)

2.1.1 นักเรียนตั้งคำถามในสิ่งที่ตนรู้ เกี่ยวกับเรื่องนั้นแล้วเขียนลงในช่อง W

(Want to Know)

2.1.2 ครูเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน ให้นักเรียนค้นหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ในช่อง W ถ้าพบข้อมูลใหม่ๆ นักเรียนสามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมในช่อง W ได้อีก

3. ขั้น L (What You Have Learned) หลังจากที่ผู้เรียนอ่านข้อความแล้ว ให้ผู้เรียนเขียนคำตอบที่ได้ลงในกระดาษเปล่ารวมทั้งเขียนข้อมูลอื่นๆ ที่ศึกษาเพิ่มเติมได้ แต่ไม่ได้ตั้งคำถามไว้

การบันทึกข้อมูลตามกิจกรรมในขั้น K W และ L นั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนบันทึกโดยใช้ตาราง 3 ช่องดังตาราง

ตาราง 3 การบันทึกข้อมูลตามกิจกรรม เค ดับบลิว แอล (KWL)

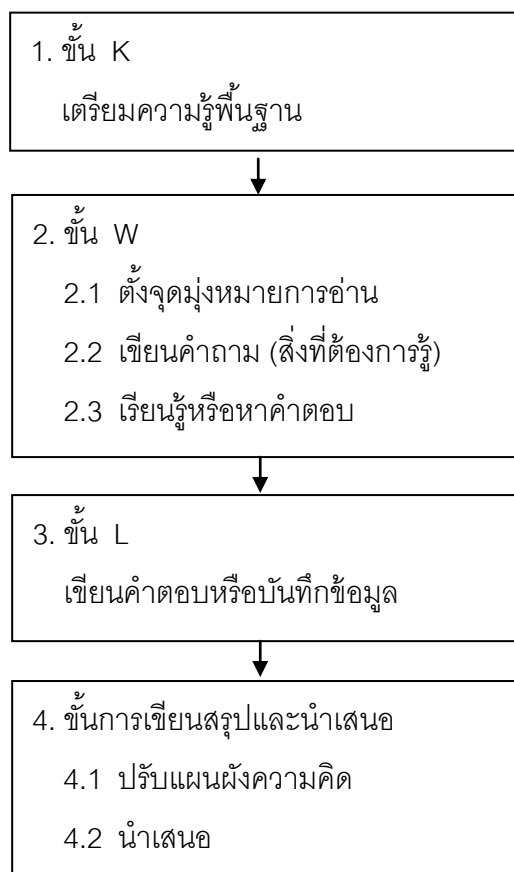
K	W	L
(ผู้เรียนรู้อะไรบ้าง)	(ผู้เรียนต้องการรู้อะไรบ้าง)	(ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง)
.....	
.....
.....
.....
.....

4. ชั้นกิจกรรมหลังการอ่าน (Post Reading Activities) ชั้นการเขียนสรุปและนำเสนอ กิจกรรมในขั้นนี้เป็นกิจกรรมเพิ่มเติมในขั้นตอนหลัก KWL หลังจากผู้เรียนเรียนรู้ และเขียนข้อมูล ความรู้ที่ได้ในขั้น W และ L แล้วให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้มาปรับแผนผังความคิดเดิมที่ผู้เรียนเขียนไว้ในขั้น K ซึ่งอาจจะมีการตัดทอนเพิ่มเติมหรือจัดระบบข้อมูลใหม่เพื่อให้ผังความคิดมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แล้วให้นักเรียนนำเสนอการสรุปความ จากเรื่องที่อ่าน โดยการพูดหรือเขียนจากแผนผังความคิดเห็น หรืออาจมีกิจกรรมอื่นที่ผู้สอนเห็นว่าเป็นกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้

5. ข้อสังเกต

เทคนิค เค ดับบลิว แอล (KWL) โดยปกตินิยมใช้ในกรณีที่ต้องการให้ผู้เรียนอ่านหรือศึกษาเรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออาจเป็นการศึกษาจากการฟังบรรยาย หรือดูวีดิทัศน์ แล้วต้องการให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในเรื่องที่เรียนรู้ ถือเป็นภารกิจของการอ่าน การฟังด้วย หลังจากนั้นผู้เรียนจะเขียนคำตอบ ซึ่งคำตอบของผู้เรียนจะมีต่างๆ กันสิ่งที่ผู้เรียนเขียนจะสะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจในการเรียนรู้หรือสิ่งที่เขาต้องการศึกษา และความคิดรวบยอดที่เขาเขียนเป็นแผนผังความคิด นั่นคือ สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค เค ดับบลิว แอล (KWL Plus) ดังแสดงในภาพ

ภาพ 1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ เค ดับบลิว แอล (KWL Plus)
ที่มา : สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 88-92)

ข้อดีและข้อจำกัดของการเรียนรู้แบบ เค ดับบลิว แอล (KWL Plus) มีดังนี้

5.1 ข้อดี

5.1.1 เป็นการฝึกผู้เรียนให้มีทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียนสรุปและเสนอด้วยตนเอง

5.1.2 อาจใช้เทคนิคนี้เริ่มต้นหน่วยการเรียนรู้และค้นหาสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วในหัวข้อนั้น และสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ใหม่

5.1.3 เป็นวิธีการที่เร้าความสนใจของผู้เรียนได้ดี สนองความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน

5.2 ข้อจำกัด

5.2.1 ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่คอยกระตุ้น ช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียนตลอดเวลา

5.2.2 ผู้สอนจะต้องเตรียมบทเรียนและประเด็นคำถามล่วงหน้า

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2548, หน้า 154) กล่าวถึงวิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล (KWL) ว่าเป็นกลวิธีที่ช่วยกระตุ้นความรู้เดิมก่อนอ่านบทอ่าน และทบทวนความรู้หลังจากอ่านบทอ่านแล้ว ซึ่งจะช่วยให้ความทรงจำของผู้อ่านคงทนระดับหนึ่ง

K-W-L ใช้แทนความหมายต่อไปนี้

K	What I Know	:	ฉันรู้อะไรบ้าง
W	What I Want to Find Out	:	ฉันต้องการค้นพบอะไร
L	What I Have Learned	:	ฉันได้เรียนรู้อะไรไปแล้ว

กระบวนการสอน เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL – Plus) มีดังต่อไปนี้

1. ขั้นกิจกรรมก่อนการอ่าน

1.1 K – What I know : ฉันรู้อะไรแล้วบ้าง หรือ What I Think I know : ฉันคิดว่าฉันรู้อะไร

1.1.1 ให้นักเรียนสำรวจแบบเรียน 1 บทเรียน

1.1.2 ให้ลองนึกว่าตนเองรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับหัวข้อนั้น

1.1.3 เขียนคำตอบไว้บนกระดาน

ครูช่วยกระตุ้นความรู้และความรู้เดิมของนักเรียนที่เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องของบทอ่านและเนื้อหาในบทอ่าน โดยตั้งคำถามว่า จากหัวข้อเรื่องนี้นักเรียนเคยทราบเกี่ยวกับอะไรบ้าง ครูจดไว้บนกระดาน ขณะเดียวกันให้นักเรียนเขียนข้อความดังกล่าวลงในสมุดแบบฝึกหัดกิจกรรม ช่วงนี้ชี้ให้เห็นว่าในการอ่านนั้น นักเรียนไม่ได้เริ่มต้นจากศูนย์ แต่มีความรู้พื้นฐานบางประการที่อาจนำไปช่วยในการชี้แนะหรือตีความในเรื่องที่อ่านได้

1.2 W – What I Want to Find Out : ฉันต้องการค้นพบอะไร หรือ What I want to Learn : ฉันต้องการเรียนรู้อะไร

ครูเขียนตัวอักษร W บนกระดาน ซึ่งมาจาก What I Want to Learn โดยถามนักเรียนว่า จากหัวข้อเรื่องดังกล่าว นักเรียนต้องการเรียนรู้อะไรบ้าง หรือต้องการค้นหาอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทอ่านนี้บ้าง ในขณะเดียวกัน นักเรียนจะบันทึกสิ่งที่นักเรียนต้องการเรียนรู้จากบทอ่านลงในสมุดแบบฝึกหัดในช่องที่ 2 คือช่อง W กิจกรรมนี้จะช่วยให้นักเรียนกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน อีกทั้งยังสร้างแรงจูงใจในการอ่านด้วย

2. ขั้นฝึกกิจกรรมระหว่างการอ่าน

ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านในแบบเรียน ถ้าเป็นบทอ่านในระดับความยากง่ายปกติ นักเรียนสามารถอ่านเองได้ ครูจึงให้อ่านบทอ่านในใจ แต่ถ้าบทอ่านนั้นยากสำหรับนักเรียน ครูต้องให้ความช่วยเหลือหรืออ่านให้นักเรียนฟัง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากบทอ่านหลังจากที่บันทึกสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว นักเรียนมักต้องการที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกันในกลุ่ม ครูอาจจัดอภิปรายหัวข้อนี้

ขั้นนี้เป็นขั้นตรวจสอบความถูกต้องระหว่างความเข้าใจของผู้อ่านกับสิ่งที่อ่านนั้นโดยให้นักเรียนเสาะหาเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้อง เพื่อตอบคำถามที่ผู้เขียนตั้งไว้ตอนต้นหรือตอนท้ายของบทอ่าน และเพื่อไขเนื้อหาสาระที่ต้องการทราบ ตามที่ได้ตั้งจุดประสงค์ของการอ่านในช่อง W หลังจากนั้น ครูต้องกระตุ้นให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ว่า บทอ่านแต่ละตอนนั้น ผู้เขียนแสดงแบบแผนการจัดเนื้อหาสาระประเภทใด เพื่อช่วยในการจับและรายละเอียดของบทอ่าน แสดงว่า ในการอ่านโดยอาศัยความรู้เดิมของนักเรียนประกอบกับความใฝ่รู้ของเขา ทำให้นักเรียนได้ฝึกอ่านตีความ และตรวจสอบความถูกต้องตลอดเวลาที่อ่าน

3. กิจกรรมหลังการอ่าน

L- What I have Learned : ฉันได้เรียนรู้อะไรไปแล้ว

หลังจากการอ่านบทอ่านแล้ว นักเรียนได้รับข้อมูลความรู้ใหม่หรือเรื่องที่นักเรียนต้องการเรียนรู้จากบทอ่าน ครูให้นักเรียนเขียนบันทึกลงในสมุดแบบฝึกหัดช่องที่ 3 คือช่อง L ซึ่งย่อมาจาก What I Have Learned แล้วให้นักเรียนนำเสนอความคิดในรูปแบบของแผนภูมิโครงสร้าง โดยการแลกเปลี่ยนกันระหว่างเพื่อน เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และจัดระบบความรู้ความคิดขณะเดียวกัน เป็นการฝึกทักษะการพูดและการเขียนสรุปประเด็นสำคัญของบทอ่านไปด้วย

กล่าวโดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎี KWL Plus เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนรู้จักใช้ความรู้เดิมของตนเองในการเรียนรู้ กระตุ้นให้นักเรียนฝึกการใช้สมองโดยการวิเคราะห์และพิจารณาเนื้อหาในเรื่องที่นักเรียนเรียนในขณะนั้น สร้างความมั่นใจให้ตนเองในการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาได้นำวิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL Plus ตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนอ่าน ของ ดร.สุวิทย์ มูลคำ และ ดร.อรทัย มูลคำ และ มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพทางการเรียนด้านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ชุดกิจกรรม

1. ความหมายของชุดกิจกรรม

“ชุดกิจกรรม” มีชื่อเรียกที่ต่างกันไป เช่น “ชุดการสอน” “ชุดการเรียน” และ “ชุดการเรียนการสอน” ใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า “Learning Package”, “Instructional Package” และ “Instructional Kits” สำหรับในวงการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้คำว่า “ชุดกิจกรรม” ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523, หน้า 12-13) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า หมายถึง กระบวนการสอนแบบโปรแกรมชนิดหนึ่ง อาศัยระบบสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 184) ให้ความหมายของชุดกิจกรรมว่า หมายถึง ระบบการผลิตและการนำสื่อการเรียนหลายๆ อย่างมาสัมพันธ์กัน และมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการเรียนอย่างหนึ่งอาจใช้เร้าความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้อธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกอย่างหนึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจ

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2526, หน้า 151) ให้ความหมายของชุดกิจกรรมว่า หมายถึง ระบบของการนำสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียน แต่ละคนให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 95) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า หมายถึง สื่อการเรียนหลายอย่างประกอบกันจัดเข้าไว้ด้วยกันเป็นชุด เรียกว่า สื่อประสม (Multi Media) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

บุญเกื้อ ควรรหาเวช (2545, หน้า 91) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า หมายถึง สื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดสื่อประสม (Multi Media) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อเนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ โดยจัดเอาไว้เป็นชุดๆ

สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง การนำสื่อหลากหลายชนิดมาจัดใช้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ เพื่อสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่งให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

2. แนวคิดและทฤษฎีของชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 119-120) ได้กล่าวว่า ชุดการเรียน (Learning Package) ชุดการสอน (Instruction Package) มีแนวคิดพื้นฐานที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรม เกิดจากหลักการและทฤษฎีซึ่งประกอบด้วยแนวคิดหลัก 5 หลักการ

แนวคิดที่ 1 ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยา มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีหลายด้านคือ ความสามารถ สติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคม เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลนี้ วิธีการที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดการเรียนรายบุคคล หรือการสอนตามเอกัตภาพการศึกษาโดยเสรี การศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งล้วนเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามสติปัญญา ความสามารถ และความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

แนวคิดที่ 2 ความพยายามที่เปลี่ยนแปลงการสอนจากเดิมที่ยึดครูเป็นแหล่งความรู้ มาเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนด้วยการใช้ความรู้จากสื่อการสอนแบบต่างๆ ซึ่งได้จัดให้ตรงกับเนื้อหาและประสบการณ์ตามหน่วยการสอน การเรียนด้วยวิธีนี้ ครูจะถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนเพียงหนึ่งในสามของเนื้อหาทั้งหมด อีกสองส่วนผู้เรียนจะศึกษาด้วยตนเองจากสิ่งที่ผู้สอนเตรียมไว้ในรูปของชุดกิจกรรม

แนวคิดที่ 3 การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในรูปของการจัดระบบการใช้สื่อการสอนหลายอย่าง มาช่วยในการสอนให้เหมาะสม และใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับนักเรียน แทนการให้ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียนตลอดเวลา แนวทางใหม่จึงเป็นการผลิตสื่อการสอนแบบประสมให้เป็นชุดกิจกรรม เพื่อเปลี่ยนจากการใช้สื่อเพื่อช่วยครูสอนมาเป็นการช่วยผู้เรียน

แนวคิดที่ 4 ปฏิริยาสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับสภาพแวดล้อมเดิมที่นักเรียนเป็นฝ่ายรับความรู้จากครูเท่านั้นแทบจะไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อเพื่อนๆ และต่อครู นักเรียนจึงขาดทักษะการแสดงออก และการทำงานเป็นกลุ่ม จึงได้มีการนำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาในการเรียนการสอน เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้ประกอบกิจกรรมด้วยกัน ซึ่งนำมาสู่การผลิตสื่อออกมาในรูปของชุดกิจกรรม

แนวคิดที่ 5 การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ โดยยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ โดยจัดสภาพการณ์ออกมาเป็นการสอนแบบโปรแกรม ซึ่งหมายถึง ระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียน

5.1 ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง

5.2 ได้ทราบว่าการตัดสินใจหรือการปฏิบัติงานของตนถูกหรือผิดอย่างไร

5.3 ได้รับการเสริมแรงที่ทำให้นักเรียนภูมิใจที่ได้ทำถูก หรือคิดถูกอันจะทำให้เกิดการทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในอนาคต

5.4 ได้เรียนรู้ไปที่ละขั้นตอนตามความสามารถและความสนใจของตนเอง

จากแนวคิดเกี่ยวกับการผลิตชุดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้ โดยครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ สร้างแรงจูงใจ และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากที่สุด

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดการสร้างชุดกิจกรรมตามหลักของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ นำไปประยุกต์ในการสร้างชุดกิจกรรม จำนวน 4 ชุด

3. ประเภทของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์หรือการเรียนรู้ นั้น โรงเรียนมักจะ จัดเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2545, หน้า 605-608)

3.1 กิจกรรมในหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นในลักษณะที่มี ส่วนสัมพันธ์กับบทเรียนตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจใน บทเรียน เกิดกระบวนการในทางความคิดที่ทัศนคติและค่านิยมในทางที่ดีเป็นต้น โดยทั่วไป กิจกรรมในหลักสูตรที่จัดขึ้นในห้องเรียนมักมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า โดยผู้สอนอาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมด้วยก็ได้ จากนั้นจะนำกิจกรรมที่วางแผนมาปฏิบัติในห้องเรียน มีลำดับขั้นตอนเริ่มจากขั้นนำ กิจกรรม ขั้นปฏิบัติกิจกรรมและขั้นสรุปกิจกรรม กิจกรรมที่จัดขึ้นในห้องเรียนเพื่อการเรียนรู้มีอยู่ หลายรูปแบบ เช่น เพลง เกม บทบาทสมมติ เล่านิทานประกอบเรื่องการบรรยาย การสาธิตโครงการ การเข้ากลุ่ม ใ้วาทวี วีดีโอ การวิเคราะห์จากสถานการณ์และประสบการณ์จริง

3.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการเรียน การสอน ในชั้นให้ดียิ่งขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถตลอดจนความสนใจของผู้เรียน กิจกรรมเสริม หลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนนั้น มีอยู่หลายชนิด เช่น กิจกรรมเสริมหลักสูตรเชิงวิชาการ ได้แก่ ชมรม ต่างๆ

ชุดการสอนสามารถจำแนกตามลักษณะของการใช้งาน ซึ่งนักการศึกษาได้แบ่งประเภท ของชุดการสอนออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2545, หน้า 672-673)

1. ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบคำบรรยาย หรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรม ที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียน ให้ครูใช้ประกอบคำบรรยายเพื่อเปลี่ยนบทบาทครูให้พูดน้อยลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนมากขึ้น ชุดกิจกรรมนี้จะมี เนื้อหาเพียงหน่วย เดียว

2. ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่ม ชุดกิจกรรมแบบนี้มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนให้ประกอบ กิจกรรมร่วมกันและอาจจัดการเรียนรู้ในรูปของศูนย์การเรียน ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่ม จะประกอบไปด้วยชุดย่อยที่มีจำนวนเท่ากับจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์จะมี สื่อการเรียนหรือบทเรียนครบชุดตามจำนวนนักเรียน ในศูนย์กิจกรรมนั้นหรือสื่อการเรียนอาจจัดให้

ผู้เรียนทั้งศูนย์ใช้ร่วมกันได้ ผู้ที่เรียนจากชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่มอาจจะต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย ในระยะเริ่มต้นเท่านั้น หลังจากคุ้นเคยต่อวิธีการใช้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถช่วยเหลือกันละกันได้เองระหว่างประกอบกิจกรรมการเรียนรู้หากมีปัญหาผู้เรียนจะสามารถซักถามครูได้เสมอ

3. ชุดกิจกรรมรายบุคคล หรือชุดกิจกรรมทางไกล เป็นชุดกิจกรรมที่จัดระบบขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเองตามลำดับขั้น ตามความสามารถของแต่ละบุคคลเมื่อศึกษาจบแล้ว จะทำการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าและศึกษาชุดต่อไปตามลำดับ เมื่อมีปัญหาผู้เรียนจะปรึกษาตนเองได้ ผู้สอนพร้อมให้ความช่วยเหลือทันทีในฐานะผู้แนะนำหรือผู้ประสานงานทางการเรียน

ประเภทของกิจกรรมการเรียนการสอน จำแนกโดยยึดผู้สอนและผู้เรียนเป็นหลัก แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. กิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง กิจกรรมประเภทนี้ผู้สอนจะเป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติกิจกรรม โดยเริ่มจากการเป็นผู้วางแผนการเรียนการสอน และเป็นผู้นำในการปฏิบัติกิจกรรม ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมภายใต้การนำของผู้สอน

2. กิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนเป็นแกนกลางในการประกอบกิจกรรม ส่วนผู้สอนจะทำหน้าที่ประสานงาน ส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรม แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติกิจกรรม ช่วยสร้างบรรยากาศของการเรียนการสอนให้ดำเนินไปด้วยดี

สรุปว่าชุดกิจกรรมที่จะทำให้การสอนได้ผลนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการจัดทำซึ่งจะต้องพิจารณาว่าชุดกิจกรรมที่ทำนั้น ประเภทใดที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมากที่สุดซึ่งผู้ศึกษาได้จัดทำชุดกิจกรรมตามประเภทของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ โดยประยุกต์ชุดกิจกรรมแบบบรรยาย และชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการศึกษาค้นคว้า เพื่อปรับใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4. องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

องค์ประกอบในการสร้างชุดกิจกรรมนั้นมีความสำคัญต่อการสร้างชุดกิจกรรมเป็นอย่างมาก เพราะเป็นแนวทางให้การสร้างชุดกิจกรรมนั้นเป็นไปอย่างมีระบบและสมบูรณ์ในตนเอง ทิศนา แหมมณี (2534, หน้า 10-12) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม ประกอบด้วย หมายเลขกิจกรรม ชื่อของกิจกรรม และเนื้อหาของกิจกรรมนั้น

2. คำชี้แจงเป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมและลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น

3. จุดมุ่งหมายในส่วนที่ระบุจุดมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมนั้น
 4. ความคิดรวบยอด เป็นส่วนที่ระบุเนื้อหาหรือมโนทัศน์ของกิจกรรมนั้นส่วนนี้ควรได้รับการย้ำและเน้นเป็นพิเศษ
 5. สื่อ เป็นส่วนที่ระบุถึง วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรม เพื่อช่วยให้ครูทราบ ว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง
 6. เวลาที่ใช้ เป็นส่วนที่ระบุเวลาโดยประมาณว่า กิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเพียงใด
 7. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ วิธีการจัดกิจกรรมนี้ได้จัดไว้เป็นขั้นตอน ซึ่งจะสอดคล้องกับหลักวิชาแล้ว ยังเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ครูในการดำเนินการซึ่งมีขั้นตอนดังนี้
 - 7.1 ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน
 - 7.2 ขั้นกิจกรรม เป็นส่วนที่ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้เกิดประสบการณ์นำไปสู่การเรียนรู้ตามเป้าหมาย
 - 7.3 ขั้นอภิปราย เป็นส่วนที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำเสนอประสบการณ์ที่ได้รับจากชั้น กิจกรรมมาวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและอภิปรายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางออกไปอีก
 - 7.4 ขั้นสรุป เป็นส่วนที่ครูและผู้เรียนประมวลข้อความรู้ที่ได้จากชั้นกิจกรรมและชั้น อภิปราย นำมาสรุปหาสาระสำคัญที่สามารถนำไปใช้ต่อไป
 - 7.5 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้จากการเรียนในกิจกรรม ไปฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม
 - 7.6 ขั้นประเมินผล เป็นส่วนที่ได้รับความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนหลังจากการฝึก ปฏิบัติครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้ว โดยได้ทำแบบฝึกกิจกรรมทบทวนท้ายชุดกิจกรรม
- คาร์ดาเรลลี (Cardarelli, 1973, p.150) ได้กำหนดโครงสร้างของชุดกิจกรรมซึ่งประกอบด้วย

1. หัวข้อ (Topic)
2. หัวข้อย่อย (Sub topic)
3. จุดหมายหรือเหตุผล (Rational)
4. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral objective)
5. การสอบก่อนเรียน (Pre-test)
6. กิจกรรมและประเมินตัวเอง (Activities and Self-evaluation)
7. การทดสอบย่อย (Quiz หรือ Formative)

8. การทดสอบขั้นสุดท้าย (Post-test หรือ Summative Evaluation)

จากการศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรม ทำให้ทราบว่าองค์ประกอบมีหลายรูปแบบ ซึ่งผู้ศึกษาได้ดัดแปลงรูปแบบของ ทิศนา แชมมณี และคาร์ดาเรลลี มาประยุกต์ใช้มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. คู่มือการใช้ชุดกิจกรรมสำหรับครู

1.1 คำชี้แจงสำหรับครู

1.2 รายการสื่อ

1.3 แผนการจัดการเรียนรู้

2. กิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียน

2.1 คำชี้แจงสำหรับนักเรียน

2.2 ขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรม ด้วยกลวิธีการสอนแบบ KWL Plus

2.3 ชื่อชุดกิจกรรม ตัวชี้วัด และ จุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 บัตรคำสั่ง

2.5 บัตรเนื้อหา

2.6 บัตรกิจกรรม

2.7 บัตรเฉลยกิจกรรม

5. ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 123) กล่าวว่า ได้ลำดับขั้นตอนในการพัฒนาชุดการสอนที่สำคัญ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. หมวดหมู่ เนื้อหา และประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม

2. กำหนดหน่วยการสอน แบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการสอนโดยประมาณ เนื้อหา วิชาที่จะถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ในหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งครั้ง

3. กำหนดหัวเรื่อง ผู้สอนต้องถามตัวเองในการสอนแต่ละหน่วยควรให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอะไรบ้างแล้วกำหนดออกมาเป็น 4-5 หัวเรื่อง

4. กำหนดมโนทัศน์และหลักการ มโนทัศน์และหลักการที่กำหนดจะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่อง โดยสรุปแนวคิด สาระ และหลักเกณฑ์สำคัญไว้เพื่อเป็นแนวทาง การจัดเนื้อหา มาสอนให้สอดคล้องกัน

5. กำหนดจุดประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวเรื่อง เป็นจุดประสงค์ทั่วไปก่อนแล้วเปลี่ยนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่มีเงื่อนไขและเกณฑ์การเปลี่ยนพฤติกรรม

6. กิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งเป็นแนวทางการเลือกและการผลิตสื่อการเรียนการสอน “กิจกรรมการเรียน” หมายถึงกิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามใบงาน ตอบคำถาม เขียนภาพเล่นเกม เป็นต้น

7. กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินผลให้ตรงกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ผู้สอนทราบค่าหลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้วผู้เรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

8. เลือกและผลิตสื่อการเรียนการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูใช้คือ เป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนของแต่ละหัวเรื่องแล้ว ก็จัดสื่อการสอนเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ไปทดลองหาประสิทธิภาพ เรียกว่า “ชุดกิจกรรม”

9. หาประสิทธิภาพชุดกิจกรรม เพื่อเป็นการประกันว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพในการสอนผู้สร้างจำต้องกำหนดเกณฑ์ล่วงหน้า โดยคำนึงหลักที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้บรรลุผล

10. การใช้ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุงแล้วและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้สามารถนำไปสอนผู้เรียนได้ตามประเภทของชุดกิจกรรม และตามระดับการศึกษาโดยกำหนดขั้นตอนการใช้ดังนี้

10.1 ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อพิจารณาพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

10.2 ชี้แนะเข้าสู่บทเรียน

10.3 ชี้ประกอบกิจกรรมการเรียน

10.4 ชี้สรุปบทเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดพฤติกรรมการเรียนรู้หลังเรียนที่เปลี่ยนไป

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 185) ได้เสนอขั้นตอนการผลิตชุดการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาที่จะนำมาสู่การสร้างกิจกรรมนั้นอย่างละเอียด เมื่อทราบจุดมุ่งหมายวิชาซึ่งจะนำมาสร้างชุดกิจกรรมนั้น เน้นหลักของการเรียนรู้อะไรบ้าง แล้วพิจารณาแบ่งหน่วยการเรียนการสอน ซึ่งควรลำดับขั้นตอนเนื้อหาสาระ ตามสิ่งที่จำเป็นต้องเรียนรู้ก่อนหลัง และตามขั้นตอนของความรู้ และลักษณะของวิชานั้นๆ

2. เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและบางหน่วยการเรียนการสอนได้แล้ว ให้พิจารณาว่าจะสร้างชุดกิจกรรมแบบใดโดยคำนึงถึงผู้เรียนคือใคร จะทำกิจกรรมอย่างไร และจะทำได้ดีเพียงใด

3. กำหนดหน่วยการเรียนการสอน โดยประมาณเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

4. กำหนดความคิดรวบยอดให้สอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่อง
 5. กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนเชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความคิดรวบยอด และครอบคลุมเนื้อหาสาระของการเรียนรู้
 6. วิเคราะห์งานโดยนำจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อวิเคราะห์งาน เพื่อคิดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วจัดลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อ
 7. วางแผนกิจกรรมการเรียนการสอนตามที่วิเคราะห์งานไว้แล้ว
 8. การผลิตสื่อการเรียนหรือระบุข้อเสนอแนะการจัดทำ หรือจัดหาสื่อการเรียนอย่างละเอียด สื่อการเรียนควรจะพิจารณาสิ่งที่เหมาะสม ราคาถูก สะดวกต่อการใช้ แต่ใช้ได้ผล คือช่วยการเรียนการสอนได้สัมฤทธิ์ผลสูงขึ้น
 9. วางแผนการประเมินผล ทั้งการประเมินก่อนเรียน และหลังเรียน ทดลองใช้ชุดการสอนเพื่อหาประสิทธิผล การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมควรนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเล็กๆ ดูก่อน เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่อง และแก้ไขปรับปรุงแล้วจึงไปทดลองใช้กลุ่มใหญ่
 10. การทดลองใช้ชุดกิจกรรมเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องนั้นจะพิจารณาสิ่งต่อไปนี้คือ
 - 10.1 ชุดกิจกรรมนั้นต้องเป็นความรู้พื้นฐานของผู้เรียนหรือไม่
 - 10.2 กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อการเรียนเหมาะสมหรือไม่
 - 10.3 เนื้อหาสาระ ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์สอดคล้องเหมาะสมหรือไม่
 - 10.4 การประเมินผลก่อนและหลังเรียนให้ความเชื่อมั่นมากน้อยเพียงใด
- สรุปว่า ในการสร้างชุดกิจกรรมนั้น ควรมีการกำหนดจุดมุ่งหมายเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน วัสดุสื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำชุดกิจกรรมนั้นไปใช้จริงต่อไปโดยการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาดำเนินการการสร้างชุดกิจกรรมตามขั้นตอนของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และ วิชัย วงศ์ใหญ่ โดยนำมาประยุกต์เข้าด้วยกัน

6. การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2546, หน้า 42-45) เสนอเกณฑ์ประกันประสิทธิภาพหมายถึง ระดับประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตพอใจว่า ถ้าหากนวัตกรรมมีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดแล้ว มีคุณค่านำไปใช้ได้ และมีคุณค่าแก่การลงทุนผลิตออกมากำหนดเกณฑ์ ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์)

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior หรือ E_1) คือ ประเมินผลต่อเนื่อง ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยๆ พฤติกรรมนี้เรียกว่า “ กระบวนการ ” (Process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล ซึ่งได้แก่ งานที่ได้รับมอบหมายและกิจกรรมอื่นที่ผู้อื่นได้กำหนดไว้

2. การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Terminal Behavior หรือ E_2) คือ ประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียน (Products) โดยพิจารณาจากการทดสอบหลังเรียน

การกำหนดค่าการหาประสิทธิภาพเป็น E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งการที่กำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 มีค่าเท่าใดนั้น ผู้ที่สอนเป็นผู้พิจารณาโดยเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งค่าไว้เป็น 80/80 , 85/85 และ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น ซึ่งเมื่อผลิตนวัตกรรมเสร็จแล้ว จะต้องนำนวัตกรรมไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. 1:1 (หรือแบบเดี่ยว) คือ การทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และ เก่ง โดยทดลองกับเด็กอ่อนก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง แล้วจึงนำไปทดลองกับเด็กเก่ง

2. 1:10 (หรือแบบกลุ่ม) คือ ทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุง ซึ่งในแต่ละครั้งคะแนนจะเพิ่มขึ้นเกือบเท่าเกณฑ์ หรือห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือค่า E_1/E_2 ประมาณ 70/70

3. 1:100 (หรือภาคสนาม) คือทดลองกับผู้เรียน 40-100 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุง ซึ่งในครั้งนั้นผลที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

เมื่อทดสอบนวัตกรรมแล้ว ให้เทียบกับค่า เพื่อดูว่าเรายอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ซึ่งการยอมรับประสิทธิภาพของนวัตกรรมมี 3 ระดับ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อนวัตกรรมของประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน 2.5%

2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมเท่ากับหรือสูงกว่าที่ตั้งไว้ มีค่าไม่เกิน 2.5%

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ เมื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าไม่เกิน 2.5%

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 494) ได้กล่าวถึง

1. ความจำเป็นของการทดสอบหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ดังต่อไปนี้

1.1 สำหรับหน่วยงานผลิตชุดกิจกรรม เป็นการประกันคุณภาพของชุดกิจกรรมว่า อยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่ทดสอบประสิทธิภาพและ ผลิตออกมาใช้ประโยชน์ได้ไม่ดีก็ต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงาน และเงินทอง

1.2 สำหรับผู้ใช้ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นก่อนการนำชุดกิจกรรมไปใช้ ครูควรมั่นใจว่าชุดกิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพ ในการช่วยให้ได้ ชุดกิจกรรมที่มีคุณค่าตามเกณฑ์ที่กำหนด

1.3 สำหรับผู้ผลิตชุดกิจกรรม การทดสอบหาประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่า เนื้อหาที่บรรจุในชุดกิจกรรมมีความเหมาะสมและง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความ ชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงงาน เวลา และเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

2. การกำหนดเกณฑ์หาประสิทธิภาพ หมายถึง การกำหนดระดับประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การกำหนดเกณฑ์จะประเมินจากพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ

2.1 ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง เป็นการประเมินจากพฤติกรรมย่อยๆ หลาย พฤติกรรม เรียกว่า “กระบวนการ” (Process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมรายบุคคล และกิจกรรมอื่นๆ ตามที่ผู้สอนกำหนด

2.2 พฤติกรรมขั้นสุดท้าย เป็นการประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียนโดย พิจารณาจากการสอบหลังเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 495) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1 / E_2 ให้มีค่าเท่าใด นั้นควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์ แล้วนำไปทดลองจริง อาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้เกินร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้ 90/90 ก็ควรได้ไม่ต่ำกว่า 85.5/85.5

3. การทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545 , หน้า 496-497) ได้เสนอขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ ของชุดการสอนได้ดังนี้

1. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1:1 (แบบเดี่ยว)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนครั้งละ 1 คน โดยทดลอง 3 ครั้งกับเด็กก่อน ปานกลาง และ เด็กเก่ง นวนหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้ จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมาก

2. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1:10 (แบบกลุ่ม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน (คณะผู้เรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น

3. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1: 100 (ภาคสนาม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 30-40 คน คำนวณหาค่าประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

หลังการทดลองคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงแก้ไข ผลลัพธ์ที่ได้ควรจะได้ใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกิน 2.5%

บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 25-29) จำแนกวิธีการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเป็น 3 วิธีคือ

1. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ หรือครู โดยจะใช้แบบประเมินผลให้ผู้เชี่ยวชาญ หรือครูพิจารณาทั้งด้านคุณภาพ เนื้อหาสาระ และเทคนิคการจัดทำสื่อต่างๆ แบบประเมินอาจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย

ไม่เห็นด้วย สรุปผลเป็นความถี่แล้วอาจทดสอบความแตกต่างระหว่างความถี่ด้วยค่าไค-สแควร์

2. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เรียน มีลักษณะเช่นเดียวกับการหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู แต่เน้นการรับรู้คุณค่าที่ได้จากการเรียนเป็นสำคัญ ประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงที่จะพิสูจน์คุณภาพ และคุณค่าของสื่อการสอนนั้นๆ โดยจะวัดว่าผู้เรียนที่เกิดการเรียนรู้จะเพิ่มขึ้นบ้าง เป็นการวัดเฉพาะผลที่เป็นจุดประสงค์ของการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมนั้น อาจจำแนกได้เป็น 2 วิธี คือ

2.1 กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำไว้ เช่น เกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

2.2 ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า แต่จะพิจารณาการเปรียบเทียบผลการสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดกิจกรรมนั้นสูงกว่า หรือเท่ากับสื่อ หรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t - test) จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม สรุปได้ว่า การทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม และการตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ในการพัฒนาชุดกิจกรรมในครั้งนี้ผู้ศึกษา ใช้การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมโดยการประเมินผลพฤติกรรมผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) E_1/E_2 และทำการทดสอบประสิทธิภาพแบบ 1:1 (หรือแบบเดี่ยว) คือ การทดลองกับนักเรียน 3 คน โดยใช้นักเรียนอ่อน ปานกลาง และเก่ง อย่างละ 1 คน เพื่อพิจารณาด้านเนื้อหา ภาษาและเวลาแล้วจึงนำไปทดลองกับเด็ก

เก่งแบบ 1:10 (หรือแบบกลุ่ม) คือทดลองกับนักเรียน 9 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่ง ปานกลางและอ่อน คละกัน คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุง แบบ 1:100 (หรือภาคสนาม) คือทดลองกับนักเรียน 30 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อนโดยตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่ เกณฑ์ 75/75

7. ขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรม

สุวัฒน์ มุทฺธเมธา (2523, หน้า 339-340) กล่าวโดยทั่วไปการใช้ชุดกิจกรรมมีขั้นตอนต่อไปนี

1. ทดสอบก่อนเพื่อดูพฤติกรรมเบื้องต้น อันเป็นพื้นฐานของการเรียนของผู้เรียนใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที

2. ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นสำคัญของการใช้ชุดกิจกรรมตามปกติทั่วไป ทั้งนี้เนื่องจากการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนกระตือรือร้น มีความต้องการที่จะเรียนในศูนย์การเรียนในการสอนทั่วไป เช่น นำเอาปัญหาประจำวันมาอภิปราย การเล่าเรื่อง หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นต้น

3. ประกอบกิจกรรม มีขั้นตอนดังนี้ แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม เพื่อทำกิจกรรมการเรียนการสอนตามที่กำหนดเพื่อผู้เรียนกลุ่มต่างๆ ทำกิจกรรมในศูนย์เสร็จแล้วให้เปลี่ยนไปทำกิจกรรมในศูนย์อื่นๆ

4. สรุปบทเรียน ครูนำในการสรุปบทเรียนซึ่งอาจทำได้โดยวิธีการตั้งคำถาม การให้ผู้เรียนเล่าสรุปความเข้าใจ หรือการทำกิจกรรมเพิ่มเติมก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้ความรู้รอบยอดหรือหลักการตามที่กำหนด

5. ประเมินผลการเรียนให้ผู้เรียนทำข้อสอบอีกครั้ง เพื่อประเมินดูว่าผู้เรียนบรรลุผลตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์หรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในกรณีที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดข้อใดข้อหนึ่ง ถ้าผู้เรียนสอบผ่านจุดประสงค์หมดทุกข้อก็ให้ผู้เรียนเรียนชุดต่อไป

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 192) กล่าวว่าการใช้ชุดการเรียนการสอนจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อได้มีการจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง
2. ให้นักเรียนมีโอกาสได้ทราบผลการกระทำทันทีจากกิจกรรมการเรียนการสอน
3. มีการเสริมแรงจากนักเรียนจากประสบการณ์ที่เป็นความสำคัญอย่างถูกต้องตามขั้นตอนของการเรียนรู้

4. คอยชี้แนะแนวทางตามขั้นตอนในการเรียนรู้ ตามทิศทางที่ครูได้วิเคราะห์และกำหนดความสามารถพื้นฐานของนักเรียน

จากการศึกษาขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรม สรุปว่า เป็นการนำชุดกิจกรรมไปใช้ประกอบ การเรียนการสอนตามขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ ผู้ศึกษาได้กำหนดขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรมดังนี้ ครูศึกษาคู่มือการใช้สำหรับครู นักเรียนศึกษาคำชี้แจงสำหรับนักเรียน และปฏิบัติกิจกรรมตามคำชี้แจง

8. คุณค่าของชุดกิจกรรม

ในการนำชุดกิจกรรมการเรียนมาใช้ในการศึกษาได้กล่าวถึงคุณประโยชน์ของชุดกิจกรรมการเรียนไว้ดังนี้

กาญจนา เกียรติประวัติ (2524, หน้า 174) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดการเรียนไว้ดังนี้

1. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนของครู ลดบทบาทในการบอกของครู
2. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียน และสื่อผสมที่จัดไว้ในระบบมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมและช่วยรักษาระดับความสนใจของผู้เรียนตลอดเวลา
3. เปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเอง ทำให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้พิจารณาข้อมูล ฝึกความรับผิดชอบ และการตัดสินใจ
4. เป็นแหล่งความรู้ที่ทันสมัยและค้ำถึงหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้
5. ช่วยขจัดปัญหาการขาดครู เพราะผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเอง
6. ส่งเสริมการศึกษานอกระบบ เพราะสามารถนำไปใช้ได้ตลอดเวลา และไม่จำเป็นต้องใช้เฉพาะในโรงเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 121) ได้สรุปคุณค่าของชุดการสอน

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายถอดเนื้อหาและประสบการณ์ให้มีลักษณะเป็นนามธรรมซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายถอดด้วยการบรรยายได้ดี
2. ได้รับความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนด้วยตนเองและสังคม
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. เป็นการสร้างความพร้อมและมั่นใจแก่ผู้เรียน เพราะชุดกิจกรรมผลิตไว้เป็นหมวดหมู่สามารถหยิบมาใช้ได้ทันที
5. ทำให้การเรียนของผู้เรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน ชุดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าผู้สอนจะมีสภาพหรือความขัดแย้งทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด

6. ช่วยให้ผู้เรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากชุดกิจกรรมทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนผู้สอน แม้ผู้สอนจะพูดหรือสอนไม่เก่ง ผู้เรียนก็สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพจากชุดกิจกรรมที่ผ่านการทดสอบประสิทธิภาพมาแล้ว

7. กรณีที่ครูประจำวิชาไม่สามารถเข้าสอนได้ตามปกติ ครูคนอื่นก็สามารถสอนแทนโดยใช้ชุดกิจกรรมได้ มิใช่เข้าไปคุมชั้นเรียนและปล่อยให้ นักเรียนอยู่เฉยๆ เพราะเนื้อหาอยู่ในชุดกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว ครูผู้สอนไม่ต้องเตรียมพร้อมมาก

วีระ ไทยพานิช (2529, หน้า 137) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่นำชุดการสอนมาใช้ดังนี้

1. เป็นการฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ รู้จักทำงานร่วมกัน
2. เปิดโอกาสให้นักเรียนก้าวหน้าไปตามอัตราความสามารถของแต่ละคน
3. เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกวัสดุการเรียนและกิจกรรมที่ชอบ
4. เป็นการเรียนที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล
5. มีการวัดผลตนเองบ่อยๆ ทำให้นักเรียนรู้การกระทำของตนและสร้างแรงจูงใจ
6. นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างแท้จริง
7. เป็นการเรียนรู้ชนิด Active ไม่ใช่ Passive
8. นักเรียนเรียนที่ไหน เมื่อไรก็ได้ ตามความพอใจของนักเรียน
9. สามารถปรับปรุงการสื่อความหมายระหว่างนักเรียนกับครู

จากการศึกษาคุณค่าของชุดกิจกรรม พอสรุปว่า ชุดกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด ถึงแม้ว่าครูจะพูดหรือสอนไม่เก่งก็ตาม และยังสามารถช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครูเพราะผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเอง

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของงานที่บรรลุปเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อแรงจูงใจหรือความต้องการของแต่ละบุคคลในแนวทางที่เขาประสงค์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542, หน้า 775) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ พฤติกรรมเกี่ยวกับความพึงพอใจของมนุษย์ คือ ความพยายามที่จะขจัดความตึงเครียด หรือ ความกระวนกระวาย หรือภาวะไม่ได้ดุลยภาพในร่างกาย ซึ่งเมื่อมนุษย์สามารถขจัดสิ่งต่างๆ ดังกล่าวได้แล้ว มนุษย์ย่อมได้รับความพึงพอใจในสิ่งที่ตนต้องการ

จรรยาพร สุตสวาท และคณะ (2545, หน้า 19) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ สภาพของสภาวะจิตที่ปราศจากความเครียด ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีความต้องการถ้าความต้องการนั้น ได้รับการตอบสนองทั้งหมด หรือบางส่วนความเครียดจะน้อยลง ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นและในทางกลับกัน ถ้าความต้องการนั้นไม่ได้รับการตอบสนองความเครียดและความไม่พึงพอใจจะเกิดขึ้น

ความพึงพอใจเป็นทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เป็นสุข เมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนในสิ่งที่ขาดหายไป และเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการแสดงออกของบุคคลที่มีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมนั้นๆ

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ให้ความหมายของ ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกยินดี ชอบใจ และเป็นสุข ต่อการตอบสนองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในระดับหนึ่ง โดยวัดจากแบบประเมินความพึงพอใจ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2. วิธีสร้าง ความพึงพอใจในการเรียน

ความพึงพอใจเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี การเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จได้นั้น ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งก็คือ ความพึงพอใจในการเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรสร้างให้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียนตั้งแต่เริ่มต้น เพราะจะทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อบทเรียนนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี อารีย์ พันธมณี (2542, หน้า 198) กล่าวว่าความพึงพอใจในการเรียนนั้นส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ครูควรส่งเสริม ให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้โดยสร้าง ความพึงพอใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ดังนี้

1. การชมเชยและการตำหนิ ทั้ง 2 ประการจะมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
2. การทดสอบบ่อยครั้ง การทดสอบเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจการเรียนมากขึ้นเพราะอาจหมายถึงการเลื่อนชั้น การสำเร็จการศึกษา การทดสอบบ่อยครั้งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการเรียนอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงและเป็นความพึงพอใจของผู้เรียน
3. การค้นหาความรู้ด้วยตนเอง ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เสนอแนะหรือกำหนดหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง
4. ใช้วิธีการเรียนการสอนที่แปลกใหม่ เพื่อสร้างความสนใจเพราะวิธีการที่แปลกใหม่ที่ผู้เรียนยังไม่ประสบมาก่อน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความตื่นตัว และมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น
5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมายเพื่อช่วยผู้เรียนเกิดความพยายามในงานที่ได้รับมอบหมายประสบผลสำเร็จด้วยดี และเกิดความพึงพอใจกับความสำเร็จนั้น ๆ

6. ยกตัวอย่างจากสิ่งที่ได้กัังไม่เคยพบ หรือคาดไม่ถึง การยกตัวอย่างประกอบกิจกรรม การเรียนการสอน ควรเป็นตัวอย่างที่ผู้เรียนคุ้นเคย เพื่อให้เข้าใจบทเรียนได้ง่ายและเร็วขึ้น

7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เรียนรู่มาก่อน การเชื่อมโยงสิ่งใหม่ให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ เป็นประสบการณ์เดิม จะทำให้เข้าใจง่ายและชัดเจนขึ้น และจะทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนคาดหวังไว้ว่าจะนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานต่อไป

3. การประเมินผลความพึงพอใจ

หัตย์รัตน์ ประทุมสูตร (2542, หน้า 14) กล่าวว่า การประเมินผลความพึงพอใจเป็นเรื่อง ที่เปรียบกับความเข้าใจทั่วๆ ไป ซึ่งปกติจะวัดได้โดยการสอบถามจากบุคคลที่ต้องการจะถามมี เครื่องมือที่ต้องการจะใช้ในการประเมินผลความพึงพอใจที่หลากหลาย อาจแยกแนวทางการวัดได้ สองแนวคิดตามความเห็นของ ซาลิตติคัต สเทนท์ กล่าวคือ

1. ประเมินผลความพึงพอใจจากสภาพทั้งหมดของแต่ละบุคคล เช่น ที่ทำงาน ที่บ้าน และทุกๆ อย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตการศึกษาตามแนวทางนี้จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์แต่ทำให้เกิดความ ยุ่งยากกับการที่จะประเมินผลและเปรียบเทียบ

2. ประเมินผลความพึงพอใจโดยแยกออกเป็นองค์ประกอบ เช่น องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับ งาน การนิเทศงาน เกี่ยวกับนายจ้าง

มาตรวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความ คิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถาม ดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เช่น การบริหารและเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและ วิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกต อย่างมีระเบียบแบบแผน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนด้วยกลวิธีสอนแบบ KWL Plus ที่สามารถ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน

1. งานวิจัยภายในประเทศ

ในประเทศไทยได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดกิจกรรม และด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ผลการวิจัยเป็นดังต่อไปนี้

สุพัตรา กองทรัพย์ (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด

พริภา ตริถัน (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านคิดวิเคราะห์ และเขียน เรื่อง วันสำคัญทางวัฒนธรรมตะวันตก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

สายหยุด จันทร์มา (2549, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง Food for Health สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง Food for Health สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75

หทัยวรรณ ไชยเสน (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ชนิดของคำพื้นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้ชนิดของคำพื้นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับมาก

พรรณี เสวตมาลย์ (2543, หน้า 55) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากการศึกษาและค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) มีผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อมรศรี แสงส่องฟ้า (2545, หน้า 83) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจ และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธี เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) กับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู มีการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรินทร์ แจ่มจำริญ (2547, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาอำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL Plus กับการสอนแบบปกติ พบว่า

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบ ปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL Plus แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 2) นักเรียนเห็นด้วยกับการ สอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยวิธี KWL Plus ร้อยละ 85

จินตนา มงคลไชยสิทธิ์ (2548, หน้า 51) ได้พัฒนาบทเรียนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ร่วมกับการอ่านบทอ่านที่ได้รับการเพิ่มเติมรายละเอียด เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการ อ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการศึกษพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้รับการ สอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ร่วมกับบทอ่านที่ได้รับการเพิ่มเติมรายละเอียดทำให้ ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนสูงขึ้น

จิตรลดา คนเย็น (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL-Plus เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการศึกษพบว่า ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติต่อกิจกรรมการสอนอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการสอนแบบ KWL Plus ของนักเรียนอยู่ในระดับ ค่อนข้างดี

ฉลาด สิทธิคุณ (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความ เข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธี สอน K-W-L Plus A จากการศึกษพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถ ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษร้อยละ 74.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อกิจกรรม การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน K-W-L Plus A ในรายการส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมากที่สุด

2. งานวิจัยต่างประเทศ

การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างดี จึงมีผู้วิจัยในต่างประเทศได้ทำการวิจัย โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) ได้ผลดังนี้

คาร์ และโอเกิ้ล (Carr and Ogle, 1987, pp. 626 – 631) ได้ศึกษาการใช้เทคนิค KWL Plus เพื่อพัฒนาความสามารถในการเข้าใจและการสรุปความโดยทดลองกับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักเรียนที่อยู่ในโครงการ

สอนซ่อมเสริม โดยใช้วิธีการสังเกตและสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนสามารถถ่ายโอนการใช้เทคนิค KWL Plus ไปสู่สถานการณ์การอ่านเรื่องใหม่ได้ รวมทั้งมีความเข้าใจเรื่องจากการอ่าน ตลอดจนมีทักษะการย่อความดีขึ้น

วิทเทอร์สปูน (Witherspoon, 1996, p. 625) ได้ศึกษาผลของการใช้กลวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL – Plus) ต่อความเข้าใจในการอ่าน ผลปรากฏว่า หลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนจากกลวิธีสอน (KWL-Plus) ทำให้นักเรียนเข้าใจในการอ่านของนักเรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านมากกว่ากลุ่มของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus)

คอสตา (Costa. 1995, p. 360) ศึกษาประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียนเกรด 4 และ เกรด 6 ที่มีประสิทธิภาพในการอ่านต่ำ โดยใช้วิธีการสอน 2 วิธี คือ KWL และการเรียนแบบ Cooperative Learning Group ผลปรากฏว่า ในการสอนอ่านด้วยกลวิธี KWL สามารถช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้านักเรียนมีความรู้เดิมและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ พอดี

ควิโอโช (Quiocho. 1997, pp. 450 – 454) ศึกษาพฤติกรรมการพัฒนาในการเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อหาประเภทวิชาการของนักเรียนเกรด 6 ถึงเกรด 8 โรงเรียนระดับกลางในประเทศสหรัฐอเมริกา หนึ่งห้องเรียนมีนักเรียนจำนวน 90 คน ผลปรากฏว่าการสอนอ่านด้วยกลวิธี KWL สามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเรื่องของนักเรียนได้ดีขึ้น

จากงานวิจัยที่ได้กล่าวมา เห็นได้ว่าการใช้กลวิธีสอนแบบกลวิธี เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) เป็นวิธีการสอนอ่านที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสระดมสมองและอภิปรายร่วมกันกับครู มีการตั้งคำถามและหาคำตอบด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนสามารถตั้งประสบการณ์เดิมมาใช้ได้ และจากการฝึกทักษะคิดซึ่งได้แก่การตั้งคำถาม การหาคำตอบด้วยตนเอง นอกจากนี้นักเรียนยังได้เขียนสรุปย่อ จากการเขียนเป็นแผนภาพความคิด ทำให้นักเรียนสามารถถ่ายโอนทักษะการอ่านไปสู่ทักษะการเขียนซึ่งสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ผู้ศึกษาได้นำเอาวิธีการทำชุดกิจกรรม และวิธีสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) มาศึกษาค้นคว้าในการพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Food for Health โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส (KWL Plus) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6